

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการสืบค้นจากหนังสือ เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และได้ทำการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว เพื่อกำหนดและสร้างเป็นกรอบแนวคิดของผู้วิจัยเอง จากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเหล่านั้น ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีวิวัฒนาการและบุคลิกภาพ (Culture and Personality Theory)

ทฤษฎีวิวัฒนาการและบุคลิกภาพเริ่มมีขึ้นในปี ค.ศ. 1934 โดยมีการศึกษาถึงการมีชีวิตในสังคมอเมริกัน-อินเดียน ที่เน้นถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมและการปรับตัวของปัจเจกบุคคล และได้เสนอความคิดเกี่ยวกับรูปปลักษณ์ทางวัฒนธรรม (Cultural Configuration) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ถือว่าส่วนประกอบต่างๆของวัฒนธรรมมีลักษณะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันและรวมเป็นหนึ่งเดียว และเชื่อว่า ปัจเจกบุคคลและกระบวนการทางจิตวิทยาของปัจเจกบุคคลมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมด้วย (Benedict, 1947) ซึ่งทฤษฎีนี้มักใช้ในการศึกษาสังคม ดั้งเดิมเช่นการศึกษาสังคมชนเผ่าในอาฟริกาตะวันออกที่แบ่งให้แต่ละเผ่ามีทั้งกลุ่มที่เป็นเกษตรกรเพาะปลูก และกลุ่มที่ทำการเลี้ยงสัตว์ พบว่าในแต่ละเผ่า ต่างมีความแตกต่างในบุคลิกภาพ และพบอีกว่ากลุ่มทั้งสองประเภทจากเผ่าเดียวกัน นกียังมีความแตกต่างกันด้วย เช่น กลุ่มเลี้ยงสัตว์เป็นปัจเจกบุคคลมากกว่ากลุ่มเกษตรกรที่ทำการเพาะปลูก (Edgerton, 1989) ส่วนการที่สังคมใดมี มีการกำหนดพฤติกรรมอย่างเคร่งครัดอันเป็นผลจากวัฒนธรรมของสังคมนั้น เช่นการศึกษาในบริเวณหมู่เกาะซามัว จะส่งผลให้ปัจเจกบุคคลมีทางเลือนน้อยลง (Mead, 1928, 1934, 1974) ตลอดจนถึงมีการศึกษาในสังคมสมัยใหม่ที่มีความเกี่ยวข้องถึงการดำเนินชีวิตในทางเศรษฐกิจการค้า ทั้งนี้โดยศึกษาจากลักษณะประจำชาติ (National Character) ของสังคมต่างๆ เช่น อเมริกา ไทย และญี่ปุ่น กรณีของสังคมไทย ถ้ามุ่งศึกษาในช่วงรัตนโกสินทร์จะพบว่าพระมหากษัตริย์ในช่วงต้นราชวงศ์ซึ่งทำสงครามกอบกู้อิสรภาพ และดำเนินนโยบายทางการค้า รวมถึง การฟื้นฟูความรุ่งเรืองของวรรณคดี ล้วนเป็นการ กลับคืนไปสู่อดีตทางวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ตามประเพณีดั้งเดิมที่ต้องสูญเสียไปก่อนการเสียเอกราช กล่าวได้ว่าทฤษฎีวิวัฒนาการและบุคลิกภาพนี้ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับบุคลิกภาพ เพราะเชื่อว่าวัฒนธรรมจะเป็นเครื่องมือช่วยในการปรับตัวของ ปัจเจกบุคคล ขณะเดียวกันบุคลิกภาพก็อาจเป็นเครื่องมือให้วัฒนธรรมและสังคมดำรงอยู่ได้

ทฤษฎีนิเวศน์วิทยาวัฒนธรรม (Cultural Ecology Theory)

ทฤษฎีนิเวศน์วิทยาวัฒนธรรมเป็นการศึกษาการปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อม อันหมายถึงวิธีการศึกษาหาข้อกำหนดหรือหลักเกณฑ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นผลกระทบจากการปรับตัวเข้ากับสภาวะแวดล้อมของมนุษย์ในแต่ละสังคม (Steward, 1955) มุ่งแสวงหากฎเกณฑ์เพื่ออธิบายที่มาของลักษณะและแบบแผนวัฒนธรรมบางประการที่มีอยู่ในแต่ละสภาวะแวดล้อม มากกว่ามุ่งแสวงหาหลักการทั่วไปที่ใช้ได้กับทุกวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อม สิ่งที่สำคัญที่สุดในแนวคิดนี้คือการศึกษากิ่งแก่นของวัฒนธรรม (Cultural Core) ซึ่งหมายถึงกลุ่มของลักษณะหรือแบบแผนวัฒนธรรมที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดมากที่สุดกับกิจกรรมเพื่อการดำรงชีพและการจัดการทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้จะมุ่งสนใจการนำวัฒนธรรมทางวัตถุหรือเครื่องมือเทคโนโลยีมาใช้แตกต่างกันอย่างไรและก่อให้เกิดการจัดการทางด้านสังคมที่แตกต่างกันอย่างไรในสภาวะแวดล้อมที่แตกต่างกัน เพราะสภาวะแวดล้อมแต่ละแห่งอาจเป็นตัวช่วยหรือข้อจำกัดใช้เทคนิควิทยาเหล่านี้ก็ได้ เช่นในอดีตการทำสงครามเป็นกลไกอันหนึ่งในการปรับจำนวนประชากรให้เหลือพอที่จะสามารถอาศัยอยู่ในระบบนิเวศน์หนึ่งได้อย่างเหมาะสม (Harris, 2000) ขณะที่การศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของแบบแผนการเกษตรในอินโดนีเซีย ได้ชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลของระบบนิเวศน์ที่มีต่อโครงสร้างสังคม ซึ่งหัวใจที่สำคัญของแนวคิดนี้ก็คือ การรวมเอาระบบสังคม วัฒนธรรมและสภาวะทางชีววิทยาเข้าด้วยกันในการศึกษาการพัฒนาของสังคม และเศรษฐกิจ (Geertz, 2008) ซึ่งส่งผลให้เกิด การเปลี่ยนแปลงของแนวทฤษฎีที่ศึกษาวัฒนธรรมแบบองค์รวม และพัฒนาการแนวทฤษฎีในสาขาย่อยของมานุษยวิทยาสังคมและวัฒนธรรม สำหรับ การศึกษาทางมานุษยวิทยาในประเทศไทยก็ มีความเคลื่อนไหวในเรื่องของแนวคิดทฤษฎีเช่นกัน ดังที่มีการกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงแนวคิด ทฤษฎีทางมานุษยวิทยากับการนำมาใช้อธิบายบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทย ว่า ในวงการของมานุษยวิทยามีการเปลี่ยนแปลงจุดยืนและความสนใจที่สำคัญอยู่ตลอดเวลา จากเดิมที่เคยสนใจทฤษฎีของการพัฒนา (Developmentalism) และวัตถุนิยม (Materialism) ซึ่งมีอิทธิพลครอบงำตั้งแต่ทศวรรษที่ 1950 เป็นต้นมา ในทศวรรษที่ 1970 และ 1980 ได้หันกลับมาสนใจแนวความคิดทฤษฎีทางวัฒนธรรม (Culturalism) และบรรพกาลนิยม (Primitivism) มากยิ่งขึ้น (สุเทพ สุนทรภาศ์ช , 2548) เมื่อมาถึงสมัยปัจจุบัน นักมานุษยวิทยาได้หันมาสนใจประเด็นทางวัฒนธรรม ที่มีองวัฒนธรรมเหมือนกับ ตัวอักษรที่จะต้องตีความหรือแปลความหมาย ให้ความสนใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมกับอัตลักษณ์ และวัฒนธรรมกับประวัติศาสตร์ ที่น่าสนใจก็คือประวัติศาสตร์จากหลักฐานที่ปรากฏในยุโรป อเมริกาและในภูมิภาคอื่นๆของโลก ได้หันมาสู่มานุษยวิทยาทางประวัติศาสตร์ (Historical Anthropology) ซึ่งมี

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

แนวความคิดความพยายามที่จะกลับไปสู่อดีตสร้างสังคมวัฒนธรรมของตัวเองขึ้นมาใหม่ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในบริเวณศูนย์กลางอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจของโลกที่เป็นผลมาจากความล้มเหลวของชาติที่ดำเนินนโยบายตามกรอบการพัฒนาแห่งชาติ (National and ethnic Fragmentation) ในบริเวณศูนย์กลางมีการเรียกร้องหรือเคลื่อนไหวที่จะแยกตัวเป็นอิสระหรือมีสิทธิ์มีส่วนร่วมในการปกครองตนเองและการกำหนดอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมใหม่

ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั่วโลกในบริเวณศูนย์กลางของอำนาจทางการเมืองของยุโรปอเมริกา และได้ขยายมา ถึงภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อันและประเทศไทยด้วย (สุเทพ สุนทรภาศ์ช, 2548)

แนวคิดการร่วมทุน

แนวคิดการร่วมทุนนั้นเริ่มมีในปี ค.ศ. 1945 เนื่องจากการค้าระหว่างประเทศส่วนใหญ่จะอยู่ภายใต้การดำเนินงานของบริษัทข้ามชาติ (Multinational Enterprise) โดยที่ทฤษฎีของบริษัทข้ามชาติ (Theory of Multinational Corporation) ที่อธิบายว่าการลงทุนระหว่างประเทศเป็นทางเลือกหนึ่งของบริษัทในการจับตลาดต่างประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่จะอ้างอิงทฤษฎีการค้าแบบเก่า (Old Trade Theory) เช่นทฤษฎี Heckscher - Ohlin - Samuelson (H-O-S) ซึ่งการค้าระหว่างประเทศและการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศมีลักษณะที่เป็นการทดแทนกันประเทศที่มีปัจจัยทุนมากจะมี 2 ทางเลือกในการขายสินค้าหรือให้บริการที่ตนมีความได้เปรียบในตลาดต่างประเทศ คือผลิตและส่งออกสินค้าที่มีลักษณะการใช้เงินทุนสูง ไปยังประเทศที่ไม่มีความได้เปรียบในสินค้านั้น กับประเทศที่มีทุนแข็งแกร่งอาจเลือกส่งออกเงินทุน ซึ่งส่งผลต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างชาติ และยิ่งมีการลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้น ปริมาณการค้าระหว่างประเทศผู้รับการลงทุนและประเทศที่ไปลงทุนจะลดลง (Mundell, 1957) แต่ในช่วงเวลาต่อมา ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศสมัยใหม่ (Modern International Trade Theory) มีแนวคิดที่ขัดแย้งโดยที่มีแนวคิดว่าการค้าระหว่างประเทศมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในอุตสาหกรรมเดียวกัน (Intra - Industry Trade Theory) และจะยิ่งเกิดขึ้นได้มากไปอี กเมื่อบริษัทผู้ผลิตสามารถผลิตสินค้าที่มีความหลากหลาย ก่อให้เกิดปริมาณการค้าระหว่างประเทศที่สูงขึ้นในอุตสาหกรรมเดียวกัน (Pholphirul, 2006a) และในบางอุตสาหกรรมที่พึ่งพาเทคโนโลยีเฉพาะทางที่แต่ละบริษัทมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะเทคโนโลยีที่ช่วยให้ผลิตสินค้าหรือให้บริการที่มีต้นทุนต่ำ จะทำให้บริษัทแห่งนั้นเป็นผู้ลงทุนที่มีประสิทธิภาพ ขณะที่การลงทุนในต่างประเทศ ก็จะเป็นปัจจัยเสริมให้มีปริมาณการค้าระหว่างประเทศตามมามากยิ่งขึ้น (Cantwell, 1994) สรุปได้ว่า การ

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

ลงทุนจากต่างประเทศสามารถเป็นได้ทั้งปัจจัยที่สนับสนุนในการสร้างการค้า หรือทดแทนปริมาณการค้าก็ได้ และก็อาจเกิดการทดแทนทางการค้าได้อีกกรณีหนึ่งจากการที่มีประเทศที่ 3 เข้ามาแทนที่ (Svensson, 1996) ความสัมพันธ์ระหว่างการค้าและการลงทุนจึงยิ่งมีการพัฒนาความซับซ้อนมากขึ้น โดยที่การวิเคราะห์เชิงประจักษ์ (Empirical Analysis) หลายชิ้นพบว่าการลงทุนระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงการร่วมทุนด้วยนั้น น่าจะเป็นปัจจัยในการสร้างปริมาณการค้ามากกว่า ทั้งนี้เนื่องจากการค้าระหว่างประเทศในขณะนี้เป็นการค้าภายในกลุ่มบริษัทเดียวกันมากกว่าการค้าข้ามบริษัท (Feenstra, 1998 ; Bergsten et al, 1978 ; Lipsey & Weiss, 1981 ; 1984 ; Cantwell, 1987) นอกจากนี้การลงทุนระหว่างประเทศ ยังก่อให้เกิดธุรกรรมทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อบัญชีทุนในดุลการชำระเงินของประเทศที่เป็นการเคลื่อนย้ายทุนโดยอิสระที่มีผลจากการค้าระหว่างประเทศที่ดำเนินการ ไม่ว่าจะโดยภาคเอกชนหรือ ภาครัฐบาล ในปัจจุบันมีความซับซ้อนกว่าการค้าระหว่างประเทศ เพราะอาจดำเนินการในรูปของบริษัทต่างประเทศที่เข้าไปประกอบธุรกิจไปอีก ประเทศหนึ่ง หรือดำเนินการในรูปการจัดตั้งบริษัทในเครือ (affiliate) หรือบริษัทลูก (subsidiary) หรืออาจดำเนินการในลักษณะการเข้าร่วมทุนกับผู้ร่วมทุนในท้องถิ่นในลักษณะกิจการร่วมค้า (joint venture) การควบและการเข้าครอบงำกิจการ (mergers and acquisitions) และการเป็นพันธมิตรทางการค้า (strategic alliances) และหากเห็นว่าการลงทุนนั้นประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีมีความมั่นคงก็อาจจะค่อย ๆ ขยายกิจการในรูปการตั้งบริษัทในเครือหรือบริษัทลูก ซึ่งมักจะนิยมมากในการประกอบธุรกิจขนาดใหญ่ ที่มีกิจการเกือบทั่วโลก เป็นบรรษัทข้ามชาติ แม้กระทั่งประเทศไทยเองก็มีบรรษัทข้ามชาติขนาดใหญ่เป็นจำนวนมากเข้ามาดำเนินธุรกิจ เช่นบริษัทโตโยต้าจากประเทศญี่ปุ่น บริษัทจีเอ็มมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา และบริษัทเทสโก้ไคต์สของประเทศอังกฤษ ซึ่งการลงทุนของประเทศไทยนั้น ถือได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ดำเนินการร่วมกันเป็นทางการค้าหากำไรระหว่างฝ่ายหนึ่งซึ่งมีสภาพเป็นนิติบุคคล กับอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งอาจมีสภาพเป็นนิติบุคคลหรือเป็นบุคคลธรรมดาก็ได้ (กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร , 2552) และธุรกิจของประเทศไทยจำนวนมากก็ขยายธุรกิจสู่ประเทศอื่นๆด้วยเช่นกันเป็นต้นว่า บริษัทซีพีที่ไปทำธุรกิจการเกษตรในประเทศจีน บริษัทน้ำตาลมิตรผลซึ่งเข้าไปร่วมทุนกับนักธุรกิจชาวจีน ประกอบธุรกิจโรงงานผลิตน้ำตาลที่มีการนำอ้อยซึ่งเป็นวัตถุดิบไปจากประเทศไทย และกลุ่มธุรกิจ ในเครือโรงแรมเซฟิเทลกับกลุ่มเซทรัลของตระกูลจิราธิวัฒน์ ที่ร่วมกันทำธุรกิจโรงแรมทั้งในประเทศไทยและในอีกหลายประเทศทั่วโลก

ความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครองต่อการตัดสินใจร่วมทุน

จากแนวทางการวิจัยที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากงานวิจัยในอดีตที่มีความเกี่ยวข้องเพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อหาความสัมพันธ์ที่มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรใน **ด้านความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง** โดยกำหนดนิยามปฏิบัติการว่า หมายถึง การที่กิจการมีสินทรัพย์ทั้งที่มีและไม่มีตัวตนแล้วทำให้เกิดศักยภาพและมีความสามารถในการแข่งขันในตลาดพื้นที่ ผู้บริหารมีประสบการณ์และมีเครือข่ายในวงการธุรกิจตลอดจนคุ้นเคยกับพื้นที่ มีรูปแบบการดำเนินงานอย่างมีระบบและเหมาะสมในพื้นที่ มีฐานะทางการเงินที่สามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างเหมาะสมกับขนาดของกิจการ และบุคคลากรทุกระดับของกิจการมีความรู้ ความสามารถในการร่วมบริหาร และร่วมประกอบกิจการให้ดำเนินไป โดยศึกษาว่า ศักยภาพและขนาดของตลาด การมีความสัมพันธ์กับเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ รูปแบบการดำเนินงานของกิจการ ฐานะทางการเงิน ขนาดของธุรกิจ ประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจ และศักยภาพของบุคคลากร จะมีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุน

1. ศักยภาพและขนาดของตลาด

ในด้านศักยภาพและขนาดของตลาดนั้นมีผลต่อผู้ประกอบการในการตัดสินใจลงทุน ศักยภาพและขนาดของตลาดที่น่าสนใจ ในการลงทุนนั้น นักลงทุนแต่ละฝ่ายต้องมีประสบการณ์ระหว่างกันมาก่อน ซึ่งจะส่งผลต่อการมีความผูกพันทางธุรกิจต่อกันในอนาคต ปัจจัยที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จคือมีความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ระหว่างกันของผู้ประกอบการ 2 ฝ่าย จนมีการพัฒนาเป็นเครือข่ายความรู้ในการทำธุรกิจ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาโอกาสการมีธุรกิจต่อกันในภายหน้า เป็นการเรียนรู้ทั้งในแง่สินค้าหรือบริการเพื่อมีพันธะสัญญาหรือความผูกพันต่อกัน ซึ่งความรู้ที่มีจากประสบการณ์ระหว่างกันนี้จะทำให้ลดความไม่แน่นอนในการทำธุรกิจลงได้ การเรียนรู้ศักยภาพของกันและกันนี้ยัง เป็นการสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้นได้ด้วย ซึ่งเครือข่ายความรู้ นั้นจะมีความเกี่ยวข้องหลายด้านทั้งเทคนิคการดำเนินงาน กฎหมาย ภาวะเศรษฐกิจ รวมถึงด้านบุคคลากร (Johanson & Vahlne, 2006) ในหลายประเทศเช่นสาธารณรัฐประชาชนจีนมีการเข้าไปลงทุนจำนวนมากโดยนักธุรกิจจากต่างประเทศทั้งญี่ปุ่น ยุโรป สหรัฐอเมริกา ซึ่งปัจจัยสำคัญในการลงทุนของทั้ง 3 กลุ่มประเทศคือ จะคำนึงถึงจำนวนประชากรในเมืองที่จะไปลงทุน ตามแนวคิดการเป็นผู้ประกอบการที่พิจารณาว่า ประชากรเป็นได้ทั้งอุปสงค์คือเป็นผู้ซื้อในขณะเดียวกันในด้านอุปทานประชากรก็เป็นแรงงานสำหรับผู้ประกอบการด้วย (Verheul, Wennekers , Audretsch & Thurik, 2001 ; Reynolds , Hay & Camp,1999) ศักยภาพและขนาดของตลาดยังทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของผู้ประกอบการจนมีจำนวนมากกว่าคนในท้องถิ่น

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

เดิมเสียด้วยซ้ำ (Gelderen,1999 ; Borooh & Hart,1999) และการเข้าไปลงทุนนี้ก่อให้เกิดการไหลเข้าของเงิน ที่รวดเร็วมากกว่าการใช้เงินทุนสะสมจากผู้ประกอบการในท้องถิ่น เกิดการจ้างงานและพัฒนาความสามารถของคนงานได้อีกทางหนึ่ง (Graham & Wada,2001 ; Carree , Stel , Thurik & Wenekers, 2001 ;Carlsson,1989 ; Parker,1996 ; Bosma , Zwinkels & Carree,1999) ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวก็ตระหนักถึงศักยภาพและขนาดของตลาดเช่นกัน โดยที่นักลงทุนจากต่างชาติอาจเข้าไปร่วมทุนกับคนท้องถิ่นบางส่วน หรือลงทุนเองทั้งหมด ทั้งนี้โดยขึ้นกับปัจจัยความเสี่ยงด้านการเงิน กลยุทธ์ในการแข่งขัน นโยบายของประเทศ ผู้รับการลงทุน ศักยภาพของตลาด ความสัมพันธ์กับเครือข่าย ซึ่งถ้าปัจจัยเหล่านี้ผู้ลงทุนจากต่างประเทศให้ความสำคัญสูง ก็จะมีแนวโน้มที่จะทำการลงทุนแบบร่วมทุน (Boontawan Wingworn, 2007) สำหรับ กิจการจากสิงคโปร์ และฮ่องกง ที่จะไปร่วมทุนกับนักธุรกิจในประเทศไทย ก็ต้องเรียนรู้ ศักยภาพและขนาดของตลาด รวมไปถึง ต้องมีความรู้เกี่ยวกับความชำนาญของนักธุรกิจท้องถิ่นโดยดูจากประสบการณ์ จากส่วนแบ่งทางการตลาด การขยายตัวของตลาด ความรุนแรงในการแข่งขัน และขนาดของตลาดที่สนใจจะลงทุน (Tsang, 2002) สอดคล้องกับ ทฤษฎีแหล่งที่ตั้ง (Location Theory) ที่อธิบายถึงกิจกรรมทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสภาพทางภูมิศาสตร์ หรือทำเลที่ตั้ง ว่าการเลือกที่ตั้งทำเลที่เหมาะสมเพื่อพยายามหาสถานที่ตั้งที่สะดวกในการทำธุรกิจ โดยจะเลือกสถานที่ที่ตนเองสนใจและจะทำให้ กิจการมีกำไรสูงสุด มีส่วนแบ่งทางการตลาดมากที่สุด มี การขยายตัวมากที่สุด เกิดประโยชน์ และความคุ้มค่ามากที่สุด มีการแข่งขันที่ไม่รุนแรงเกินไป นัก และตลาดมีขนาดใหญ่พอ เช่นเริ่มจากการเลือกสถานที่ทำการเฉพาะปลูกที่ทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายในการขนส่งผลผลิตไปสู่ ตลาดโดยได้รับบริการด้านโครงสร้างพื้นฐานที่สะดวก (สมภพ มานะรังสรรค์, 2551) รัฐบาลในท้องถิ่นมีนโยบายให้การสนับสนุน ทำให้ต้นทุนการดำเนินงานไม่สูงจนเกินไป มีแรงงานมีปริมาณที่เพียงพอ มีคุณภาพ และต้นทุนค่าแรงงานยังต่ำอยู่ มีทรัพยากรทางกายภาพที่มีประสิทธิภาพที่เอื้อต่อการทำธุรกิจ (Cheng & Kwan, 2000a) รวมถึงศักยภาพของการมี ปัจจัยด้านทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดนักลงทุนจากต่างถิ่น ปัจจัยด้านการตลาดที่เข้าไปลงทุนเพื่อรักษาฐานลูกค้าเดิม และขยายฐานลูกค้าใหม่ ทำธุรกิจให้ครบวงจร และ นโยบายภาครัฐที่ส่งเสริมการเข้าไปลงทุนในต่างประเทศ ส่งเสริมการรับการลงทุนจากต่างประเทศ ทั้งการให้สิทธิพิเศษกับนักลงทุน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุนจากภายนอก การประกันความเสี่ยง การยกเว้นภาษีนำเข้าสินค้าประเภททุน อนุญาตให้มีการส่งกลับเงินกำไรไปยัง ต่างประเทศหรือต่างถิ่นได้สะดวก (Johanson & Mattsson, 1988 ; Child , Chung & Davies, 2003 ; Weber, 2008) รวมทั้งตลาดที่มีศักยภาพจะ

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ทำให้ต้นทุนค่าขนส่ง ค่าพลังงานเชื้อเพลิง ค่าแรงงานไม่สูงเกินไป (Coase, 1937 ; Weber, 2008) ทั้งนี้การมีค่าใช้จ่ายในการหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับศักยภาพของตลาด การติดต่อหุ้นส่วน การหาผู้ป้อนปัจจัยการผลิตรายใหม่ ๆ การทำนิติกรรมสัญญาในทางกฎหมายนั้นจะถูกจัดเป็น ต้นทุนทางธุรกรรมในการประสานงานเท่านั้น โดยแยกต่างหากจากต้นทุนการผลิตและการ ให้บริการ (Williamson, 1985) ส่วนในสหรัฐอเมริกาได้มีการจัดลำดับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการ ลงทุนในต่างประเทศ โดยปัจจัยด้านสภาพภูมิศาสตร์ กลับมีความสำคัญในลำดับที่ต่ำที่สุด (Tong,1979) สรุปได้ว่ามาตรวัดองค์ประกอบของ ศักยภาพและขนาดของตลาดวัดได้จาก 1) รั้อย ละของส่วนแบ่งทางการตลาด 2) รั้อยละของการขยายตัวทางการตลาด 3) ภาวะของควม รุนแรงของการแข่งขัน และ 4) ขนาดของตลาด

2. การมีความสัมพันธ์กับเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ

การมีความ ความสัมพันธ์ กับเครือข่าย ในการประกอบธุรกิจ นั้น ผู้ประกอบการจะ พยายาม แสวงหาและเห็นโอกาสในการทำธุรกิจ โดยมีเงื่อนไขเชิงใจในการแข่งขัน และมี ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย (Oviatt & McDougall, 2005 ; Piore & Sabel, 1984 ; Carlsson,1989 ; Loveman & Sengenburger,1991) ทั้งนี้ผู้ประกอบการเองจะต้องมีเครือข่าย ในวงการธุรกิจนั้นอาจอยู่ในรูปของนายหน้าตัวแทนหรือติดต่อกันโดยตรง และผู้ประกอบการต้อง มีความรู้ถึงลักษณะของสินค้าหรือบริการในตลาดหรือพื้นที่ที่จะเข้าไปลงทุนเพราะจะปรับตัวเข้าได้ ง่ายกับท้องถิ่นนั้น ๆตลอดจนทำให้บริหารต้นทุนให้ต่ำลงได้อันเนื่องจากการมีทุนทางสังคม ที่จะ ร่วมกันได้ประโยชน์ (Career, 1997 ; Johanson & Vahlne, 2006 ; จีระ หงส์ลดารมภ์, 2549 ; Storey, 1999) โดยเฉพาะการมีเครือข่ายในต่างประเทศผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีความ มเข้าใจไม่ เพียงแค่เลือกใช้ตัวแทนหรือบริษัทโฆษณาเท่านั้น หากแต่ต้องพิจารณารวมไปถึงกิจการที่ทำงาน ด้านสื่อโดยรวม เพราะจะเป็นการพิจารณาที่รอบคอบมากยิ่งขึ้น อาจต้องพิจารณาไปถึงการควบ รวมกิจการกันจากภายในกิจการเดิม การรวมกับกิจการภายนอก แม้กระทั่งการแยกกิจการออก จากกันในช่วงเวลาที่เหมาะสม (Acs & Audretsch,1987 ; Carlsson & Taymaz, 1994) นอกจากนี้ ขนาดของกิจการของแต่ละฝ่ายก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งในการใช้พิจารณาด้วย (Anderson & Gatingnon,1986) กิจการขนาดเล็กมักใช้เวลาในการตัดสินใจน้อยกว่ากิจการขนาดใหญ่กล่าวคือ มีความกล้าในการตัดสินใจมากกว่า (Erramilli & D' Souza,1993) ซึ่งการมีความสัมพันธ์กับ เครือข่ายในการประกอบธุรกิจที่ดีย่อม จะส่งผลให้กิจการมียอดขายได้ที่เพิ่มสูงขึ้นเป็นเงาตามตัว (Winklehofer & Diamantopoulos, 2003)

3. รูปแบบการดำเนินงานของกิจการ

สำหรับรูปแบบการดำเนินงานของกิจการนั้น ผู้ประกอบการที่จะไปลงทุนหรือร่วมทุนในต่างประเทศมัก มีสาเหตุจูงใจจากการที่ธุรกิจมีความต้องการขยายช่องทางจำหน่ายสินค้าหรือบริการของตนไปยังต่างถิ่น โดยอาจมีเงินทุนที่เพียงพอจะลงทุนเองทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม เนื่องจากทำการจำหน่ายสินค้าหรือ ให้บริการในท้องถิ่นของตนเอง จนกระทั่งถึงระดับการอิ่มตัวในอุปสงค์แล้ว และต้องการลดต้นทุนในการดำเนินธุรกิจทั้งที่เป็นต้นทุนผลิต ต้นทุนบริการ ต้นทุนค่าขนส่ง ต้นทุนค่าแรงงาน ตลอดจนเพื่อการเข้าถึงแหล่งความรู้ และแหล่งทรัพยากรที่มีความอุดมสมบูรณ์หรือมีความเหมาสมกว่าเดิม ซึ่งจะมีผลให้เกิดการได้เปรียบในเชิงของการแข่งขัน พื้นฐานการเข้าไปลงทุนในต่างประเทศหรือต่างถิ่นมาจากการแลกเปลี่ยนทรัพยากรที่แต่ละฝ่ายมีอยู่อย่างจำกัด ไม่ทัดเทียมกัน ต้องพึ่งพากัน และแลกเปลี่ยนในแง่ผลประโยชน์ที่มีต่อกัน เช่น ความแตกต่างและข้อจำกัดทางด้านประชากร ด้านลักษณะภูมิศาสตร์ ปัจจัยพื้นฐาน และความจำเป็นพื้นฐาน ซึ่งจะเอื้อให้เกิดประโยชน์และสนับสนุนต่อธุรกิจของทั้ง 2 ฝ่าย หากเกิดกรณีที่นักลงทุนจากต่างชาติหรือต่างถิ่น ตัดสินใจเลือกการลงทุนที่ไม่เหมาะสม ก็จะมีผลที่ไม่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพตามที่มุ่งหวังได้ด้วย (Caves,1983) การลงทุนในต่างประเทศ มักเกิดขึ้นภายหลังจากการส่งออกไประยะหนึ่งแล้ว (Leonidou & Katsikeas,1996 ; OECD, 2000 ; Khan,Wu & Kang, 2004 ; Dhanaraj & Beamish, 2005) โดยที่ทำได้ 2 แนวทางคือ การลงทุนผ่านตลาดหลักทรัพย์ (Green Field Investment) และการลงทุนโดยตรง คือการเข้าไปมีฐานการผลิตหรือการให้บริการในต่างประเทศหรือต่างถิ่นเลย ทั้งการลงทุนด้วยตนเองทั้งหมดซึ่งอาจเป็นฝ่ายเจ้าของท้องถิ่นเอง หรือจากผู้มาจากต่างถิ่นก็ได้ กับการลงทุนในแบบการร่วมลงทุน ทั้งนี้การร่วมลงทุนจะเป็นการขจัดความเสี่ยงในสิ่งที่ไม่รู้ไม่เห็นมาก่อน ไม่ชำนาญ ไม่เข้าใจวิถีชีวิตและธรรมเนียมปฏิบัติลงไปได้ส่วนหนึ่ง (Ball & Mc Culloch, 2002 ; Hennart & Larimo,1998) กรณีที่นักธุรกิจ ได้วันที่ ต้องการ จะลงทุนในสาธารณรัฐประชาชนจีนและในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมถึงที่จะลงทุน ในประเทศไทยด้วย จะพิจารณาจากรูปแบบของจำนวนเงินที่ใช้ลงทุน ประสพการณ์และวิธีการในการบริหารงานซึ่งเป็นปัจจัยภายใน และสภาพทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประ เทศนั้น ๆ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก ร่วมไปด้วย โดยที่ยังมีรูปแบบการใช้สินทรัพย์ที่มีประสิทธิภาพมากเหมาะสมกับขนาดของตลาด ขนาดกิจการแต่ละฝ่าย และมีการวิจัยและพัฒนา กระบวนการทำงาน ตัวสินค้าและการให้บริการ อย่างต่อเนื่อง ให้ทันสมัยหรือล้ำสมัยกว่าคู่แข่ง ก็จะมีผลให้การปฏิบัติงานของบริษัทย่อยได้ผลดีไปด้วย (Dunning, 1988,

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

1995 ; Nykiel, 2005 ; Raff , Ryan & Stachler, 2006 ; Geltner, Miller, Clayton & Eichholtz, 2007) ซึ่งสอดคล้องไปกับรายงานของกระทรวงอุตสาหกรรมในปี 2549 ว่ารูปแบบ การบริหารงานทางการเงินที่ดีนั้น คือต้องมีโครงสร้างทางการเงินทั้งด้านทรัพย์สิน หนี้สิน กระแสเงินสดที่แสดงถึงสภาพคล่อง ร วมถึงมีทุนสำรองที่เหมาะสม จะส่งผลดีต่อการประกอบกิจการทั้งใน ระดับชาติและระดับระหว่างประเทศ (Lall & Streeten, 1977 ; Danskin , Dibrell & Kedia, 2005) ดังนั้นผู้ประกอบการทั้งหลายจะต้องมีระบบข้อมูลทางการเงิน งบการเงินที่มีมาตรฐาน มีความน่าเชื่อถือ รวมถึงมีระบบข้อมูลเพื่อการเสียภาษีและการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีจะยิ่งทำให้ การตัดสินใจเกี่ยวกับการลงทุนไม่ว่าจะขยาย ควบรวม หรือขายกิจการออกไป ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพและง่ายต่อการตัดสินใจ การที่จะขยายการลงทุนนั้นจะสนใจลงทุนในกิจการที่มี รูปแบบการเติบโตจากในอดีต หรือมีแนวโน้มที่จะเติบโตต่อไปได้อีก และมีการขยายตัวในระดับ หนึ่งแล้วจนกระทั่งมีบริษัทย่อย การที่บริษัทใหญ่มีฐานะทางการเงินที่เข้มแข็ง มีระบบการใช้ ทรัพย์สินอย่างมีประสิทธิภาพ จะส่งผลให้บริษัทย่อยมีผลการดำเนินงานที่ดียิ่งกว่าการที่บริษัทแม่ มีฐานะทางการเงินที่ไม่เข้มแข็ง (Khan , Wu & Kang, 2004) บริษัทในสหรัฐอเมริกา และใน แคนาดาที่มีขนาดใหญ่จะเน้นการใช้และการเข้าถึงเทคโนโลยี รวมถึงการเข้าสู่ตลาดต่างประเทศ ทั้งในรูปการส่งออก การร่วมทุน และการลงทุนเต็มรูปแบบด้วยตนเอง มากกว่ากิจการขนาดเล็ก อันเนื่องมาจากมั่นใจในประสิทธิภาพการดำเนินงาน (Grey, 1972 ; Hymer, 1976 ; สุวินัย ภรณ วลัย, 2535, 2540 ; Dhanaraj & Beamish, 2005 ; Raff , Ryan & Stachler, 2006) ซึ่งโดยทั่วไป แล้ว การขยายกิจการออกสู่ต่างประเทศ จะเริ่มจากการส่งออก พัฒนาสู่การลงทุนในตลาด หลักทรัพย์ที่ต่างประเทศ (Green Field Investment) จนพัฒนาต่อไปเป็นการร่วมทุนกับนักธุรกิจ ท้องถิ่นที่ประเทศที่เข้าไปลงทุน ทั้งนี้ปัจจัยในการพิจารณาที่มีความสำคัญของทั้ง 2 ฝ่าย คือ ขนาดของตลาด ขนาดของกิจการแต่ละฝ่าย รายได้ของกิจการที่จะเข้าร่วมลงทุน และการมีการ วิจัยและพัฒนาในก ะบวนการทำงาน และในสินค้าและบริการให้ทันสมัยหรือล้ำสมัยกว่าคู่แข่ง ขึ้น รูปแบบการดำเนินงานที่มีการร่วมทุนนี้ก่อให้เกิดการประหยัดในการดำเนินงานขนาดใหญ่ ขึ้นได้ และเป็นการสร้างโอกาสที่มากขึ้นในการมีและการใช้เครือข่ายทรัพย์สินของกิจการ (Dunning & McQueen, 1982) ในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้นการลงทุนจากต่างชาติเอง ทั้งหมด (wholly foreign owned enterprise) จัดได้ว่ามีความเสี่ยงสูงมาก ไม่ค่อยได้รับการ ยอมรับจนถึงกับมีการต่อต้านอีกด้วย ผู้ประกอบการแ บบนี้ต้องมีความมั่นใจอย่างยิ่ง ต้องมี สินทรัพย์หรือเงินลงทุน จำนวนมหาศาล ต้องมีความรอบรู้ในเรื่องศักยภาพในแง่ทำเลที่ตั้งในการ ติดต่อกับลูกค้า แหล่งวัตถุดิบ และการขนส่งเป็น อย่างดี จึงต้องทำการศึกษา ข้อมูลด้านต่าง ๆ

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่ปักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

4. ขนาดของธุรกิจ

สำหรับด้านขนาดของธุรกิจนั้น สามารถแบ่ง เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ ธุรกิจขนาดกลาง และธุรกิจขนาดเล็ก โดยใช้เงินทุนจดทะเบียนใน การก่อตั้งธุรกิจ มูลค่ารวมของสินทรัพย์ รวมทั้ง จำนวนพนักงาน ศักยภาพของพนักงาน เป็นเกณฑ์ในการแบ่งและในภาวะวิกฤติ กิจการขนาดใหญ่มักอยู่รอดได้มากกว่ากิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก เนื่องจากมีความสามารถในการแข่งขันที่สูงกว่า (Khan, Wu & Kang, 2004) ธุรกิจที่ยิ่งมีขนาดใหญ่จะยิ่งต้องมีการนำเทคโนโลยี มาใช้มากขึ้นและมีแนวโน้มที่จะเข้าสู่การตลาดระหว่างประเทศ และมีแนวโน้มเป็นบริษัทข้ามชาติ มากขึ้นไปด้วย (Horst, 1972 ; Dhanaraj & Beamish, 2005) ทั้งนี้การทำให้ธุรกิจมีขนาดใหญ่ ขึ้นนั้นสามารถใช้แนวคิดทางการตลาดตามทฤษฎีการทำให้เป็นส่วนหนึ่งขององค์กร คือการทำให้ ตลาดเข้ามาอยู่ในบริษัท โดยเฉพาะเมื่อผู้คิดมีความได้เปรียบกว่าคู่แข่งในบางด้าน เช่นด้าน ความรู้ การวิจัย แม้กระทั่งด้านเทคโนโลยี และเมื่อได้ตลาดมาอยู่ภายในกิจการแล้ว การ ควบคุมบางอย่างจะง่ายขึ้น ประโยชน์ที่ตามมา ก็คือเกิดการประหยัดต่อขนาด ประหยัดต่อ ขอบเขต และประ หยัดต่อความเร็วในการให้บริการ กับลูกค้า กล่าวได้ว่าเป็นการทำให้ครบวงจร ของการทำธุรกิจ ทั้งในแนวตั้ง คือการเข้าถึงลูกค้าและเข้าถึงแหล่งทรัพยากร รวมถึงในแนวนอนที่ ให้ความสำคัญในระบบช่องทางด้านการตลาดด้วย (Buckley & Casson , 1976 ; Buckley & Chapman , 2001) การตัดสินใจขยายขนาดธุรกิจยังมีสิ่งที่ต้อง พิจารณาประกอบด้วย 1) ขนาด ของตลาด ซึ่งพิจารณาทั้งขนาดและอัตราการเติบโตของตลาดไปพร้อมกัน 2) สถานการณ์ทาง ธุรกิจในประเทศขณะนั้น สิ่งแรก ๆ ที่มักทำก็คือมักพิจารณาธุรกิจ ที่เคยเป็นลูกค้ากันมาก่อนโดย ภาคบริการจะพิจารณาได้ง่ายเพื่อเป็นการสนับสนุนการทำธุรกรรมที่มีต่อกัน 3) ความใกล้ชิดต่อกันทางวัฒนธรรม ความคุ้นเคยจะเป็นสายใยในการทำธุรกิจด้านการบริการได้เป็นอย่างดี 4) กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับจากภาครัฐ เป็นสิ่งที่ต้อง คำนึงถึงอย่างมาก 5) การได้ประโยชน์ใน การแข่งขัน จะเป็นประโยชน์ยิ่งโดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์ 6) ปฏิภานจากการแข่งขันที่มีผู้แข่ง น้อยราย เมื่อต้องเผชิญกับคู่แข่งรายใหม่ที่มาจากต่างแดน 7) ธุรกิจที่มีลักษณะที่ต้องเอาใจใส่เป็น พิเศษ จะค่อนข้างเป็นอุปสรรคต่อ การขยายการลงทุน 8) ลักษณะของธุรกิจที่ให้บริการ อัน หมายความว่า การไปให้บริการในต่างประเทศ และการให้บริการกับนักท่องเที่ยวชาติต่าง ๆ ใน ต่างประเทศด้วย 9) ขนาดและอัตราการเติบโตของกิจการ ใช้ได้กับทั้งภาคการผลิตและภาค บริการ (Johnson, 2002) ในขณะที่บางครั้งธุรกิจขนาดเล็กโดยเฉพาะกิจการในครอบครัวเริ่มมี การพัฒนา คำนึงและประยุกต์นวัตกรรมการทำงาน ตลอดจน ปรับปรุง และเร่งขยายกิจการ

ตนเองด้วยการร่วมทุน เพื่อให้สามารถแข่งขันในตลาดให้ได้และอยู่รอด ในการทำธุรกิจ มากขึ้น (Menkveld & Thurik, 1999 ; Randøy, T., Dibrell , C. & Craig, J.,2008)

5. ประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจ

ในด้านประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจนี้ ประสบการณ์จัดเป็นสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตนแต่มีความสำคัญมาก จัดเป็นความรู้ฝังลึกที่ถ่ายทอดได้ สำหรับในด้านการร่วมทุนนักธุรกิจก่อนที่จะตัดสินใจอย่างหนึ่งอย่างใดลงไป ล้วน มีผลจากประสบการณ์ที่มีในการทำธุรกิจ ยิ่งธุรกิจมีประสบการณ์ยาวนาน จะมีแนวทางศึกษาศักยภาพได้รอบคอบและกว้างขวางกว่าธุรกิจที่มีประสบการณ์น้อย (Johanson & Vahlne, 2006) ทั้งยังผนวกร่วมไปกับการมีความสัมพันธ์กับเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ ที่ทำอยู่หรือธุรกิจ ที่ต่อเนื่อง ส่วนหนึ่ง ก็มาจาก การที่ธุรกิจมีประสบการณ์ยาวนาน จะมีแนวโน้มที่ทำให้มีเครือข่ายกว้างขวางไปด้วย (Oviatt & McDougall, 2005) และธุรกิจที่ทำมายาวนานมีประสบการณ์มากมาย ผ่านทุกช่วงของวงจรธุรกิจมาแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นธุรกิจการผลิตหรือธุรกิจการให้บริการ มักมีขนาดของกิจการที่ใหญ่กว่ากิจการที่ดำเนินมาไม่นานนัก (Johnson,C., 2002 ; Raff , Ryan & Stachler, 2006) นอกจากนี้การมีประสบการณ์ที่ยาวนานในท้องถิ่นตนเองจนประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งแล้ว จะเริ่มมีการส่งออกสินค้าไปยังต่างประเทศหรือต่างถิ่น และเมื่อได้ริ บการกระตุ้นใด ๆ จากภายนอกในระดับที่สูงขึ้นอีก จะมีโอกาสเปลี่ยนสภาพเป็นกิจการข้ามชาติในที่สุด อันเนื่องจากการ ได้รับข้อเสนอที่ดีจากภายนอก เช่นสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุนของประเทศผู้รับการลงทุน รวมไปถึงความกลัวสูญเสียส่วนแบ่งทางการตลาด เช่น คู่แข่งขยายไปที่ไหนก็ต้องตามไปประกอบการไปด้วยกันเป็นขบวน กรณีเริ่มมีกิจการแห่งหนึ่งขยายไปยังต่างชาติต่างถิ่น ธุรกิจอื่นในอุตสาหกรรมนั้นก็ต้องขยับขยายตามไป ซึ่งก็มีเหตุผล จากประสบการณ์ ที่กลัวจะเสียส่วนแบ่งการตลาดนั่นเอง (Johanson & Vahlne, 1977 ; Catherine & Paul, 2002 ; พรชัย ชุนหจินดา, 2545)

6. ศักยภาพของบุคลากร

ด้านศักยภาพของบุคลากรนั้น คุณภาพและความสามารถทั้งผู้บริหารและพนักงานทุกระดับมีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของธุรกิจ และเป็นคนในระดับกลางถึงระดับบริหารจะมีผลมากกว่าระดับล่าง ส่งผลต่อการที่จะดึงดูดความสนใจของผู้ลงทุนทั้งในประเทศและที่มาจากต่างประเทศ (Fazekas, 2008) ในส่วนการศึกษาของพนักงานในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีที่สูงขึ้นนั้นส่งผลดีต่อความสามารถของกิจการ แต่พนักงานที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป และได้รับการศึกษาเพิ่มจะไม่ได้เป็นผลดีต่อความสามารถของกิจการทั้งหมด และการที่ค่าแรงงานที่มีแนวโน้มสูงขึ้นนั้นจะส่งผลทางลบต่อการลงทุน (Cheng & Kwan, 2000a) การที่กิจการใดมีรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่ตกในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ผู้บริหารที่มีศักยภาพของย่อมส่งผลในแง่บวกต่อกิจการ อันได้แก่ ความสามารถในการพัฒนากลยุทธ์ ความสามารถในการจัดการความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ โดยเฉพาะในยามวิกฤติ ความสามารถในการบริหารท่ามกลางวัฒนธรรมทางสังคมอันหลากหลาย ความสามารถในการออกแบบงานแลโครงสร้างองค์กรให้มีความยืดหยุ่น ความสามารถในการประสานงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ความสามารถในการสื่อสารที่ดี แล ะ มีความสามารถในการเรียนรู้และการถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กันภายในองค์กร ในขณะที่บุคคลากรที่มีความรู้ความสามารถก็ส่งผลต่อต้นทุนในการบริหารงานไปพร้อมกันด้วย (Sune Techatakerng, 2003 ; เพชรี ชุมทรัพย์, 2549)

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวถึงข้างต้น และได้ ทบทวนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมาแล้วนั้น จึงสรุปว่า ความ สำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครองมีความสัมพันธ์กับ (1) ศักยภาพและขนาดของตลาด (2) การมีความสัมพันธ์กับเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ (3) รูปแบบการดำเนินงานของกิจการ (4) ขนาดของธุรกิจ (5) ประสบกา รณ์ที่มีใน วงการธุรกิจ และ (6) ศักยภาพของบุคคลากร

ความสำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์ต่อการตัดสินใจร่วมทุน

ความสัมพันธ์ที่มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปร **ความสำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์** ที่มีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุน นั้น ผู้วิจัยได้ กำหนดนิยามปฏิบัติการว่า หมายถึง ทำเลที่ตั้งที่ มีความสะดวก เหมาะสมต่อการทำธุรกิจ ซึ่งสถานที่ตั้งในการประกอบธุรกิจเป็นบริเวณที่ ภาครัฐบาลมีนโยบายให้การสนับสนุน กิจการที่อยู่ในทำเลที่ตั้งนี้จะได้รับสิทธิพิเศษในการลงทุน มีกฎหมายด้านการลงทุนที่เอื้อประโยชน์ต่อนักธุรกิจ มีวัฒนธรรมองค์กรที่สนับสนุนการบริหารงานในกรณีการขยายการลงทุนจากที่ตั้งในปัจจุบัน ในพื้นที่ยังมีปัจจัยด้านการตลาดที่ให้ประโยชน์ อยู่ในบริเวณที่มีโครงสร้างพื้นฐานที่สมบูรณ์จากภาครัฐ และตั้งอยู่ในบริเวณที่พร้อม ด้านปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ โดยศึกษาว่า นโยบายรัฐบาล สิทธิพิเศษที่จะได้รับใน การลงทุน วัฒนธรรมองค์กร ต ลาดในพื้นที่ โครงสร้างพื้นฐาน และต้นทุนการบริหารงาน มีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุน

1. นโยบายรัฐบาล

ในแง่ นโยบายรัฐบาล ถ้ารัฐบาลประเทศใดใช้นโยบายการบริหารประเทศที่เหมาะสม และได้รับการยอมรับจากคนส่วนใหญ่ เกิดความมีเสถียรภาพทางการเมือง และเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ จะถูกจัดลำดับด้านความเสี่ยง ว่ามีความเสี่ยง ต่ำ มีผลดึงดูดใจให้ผู้ประกอบการมีการลงทุนในประเทศนั้น และยังพบอีกด้วยว่าระบบการที่รัฐบาลจัดให้มีระบบการ สื่อสารที่สะดวกและ

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ทันสมัยก็มีผลต่อความน่าสนใจในการลงทุน (Johnson, 2002 ; Ghatak & Halicioglu, 2006) ในสหรัฐอเมริกาพบว่านโยบายของรัฐบาลมีผลต่อความเสี่ยงในการลงทุน 6 ด้าน กล่าวคือ 1) เกิดความเสี่ยงทางเศรษฐกิจที่โดนจำกัดการใช้ทรัพยากร หรือเกิดการเสื่อมค่าลง การหดตัวในอุตสาหกรรม การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร 2) เกิดความเสี่ยงในการส่งคืนเงินกำไร เงินปันผล เงินทุน กลับคืนไปยังประเทศที่มาทำการลงทุน 3) ความเสี่ยงในด้านอัตราแลกเปลี่ยน 4) ความเสี่ยงด้านทำเลที่ตั้งที่มาจากประเทศข้างเคียง 5) ความเสี่ยงจากการที่รัฐบาลไม่มีนโยบายการกู้เงินแทน หรือค่าประกันการกู้เงินให้กับธุรกิจที่ควรส่งเสริม 6) ความเสี่ยงทางการเมืองอื่นที่นอกจากทางเศรษฐกิจ (Verheul , Wennekers , Audretsch & Thurik, 2001 ; Duncan, 2003) ขณะที่รัฐบาลมีนโยบายมุ่งสร้างระบบโครงสร้างพื้นฐานเพื่อให้เกิดความเจริญจะ ส่งผลในแง่บวกต่อการลงทุน แต่ค่าแรงงานที่สูงขึ้น กลับจะทำให้ความน่าสนใจในการลงทุนลดลง (Cheng & Kwan, 2000a)

2. สิทธิพิเศษที่จะได้รับในการลงทุน

ในด้านสิทธิพิเศษที่จะได้รับในการลงทุนนั้น ตามประกาศของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2551) หมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค โดยเฉพาะธุรกิจโรงแรมและที่พัก จะได้รับสิทธิพิเศษคือ โครงการที่ตั้งในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 1 และเขต 2 รวมทั้งอำเภอหาดใหญ่และอำเภอเมืองเชียงใหม่ จะได้รับสิทธิประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวกับภาษี ส่วนโครงการที่ตั้งในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 จะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรและสิทธิประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวกับภาษี ทั้งนี้กิจการโรงแรมและที่พักที่จะได้รับสิทธิพิเศษ จะต้องมียอดห้องพักไม่น้อย ยกกว่า 100 ห้อง โดยทั่วไปประเทศพัฒนาแล้วมีรูปแบบการส่งเสริมการลงทุนให้แก่ประเทศกำลังพัฒนา หลากหลายรูปแบบ ขณะเดียวกันก็มีการกีดกันทางการค้าในบางกรณี มีทั้งการลงทุนแนวนอน คือการเข้าไปขายสินค้าหรือให้บริการถึงที่ และแนวตั้งที่เน้นกระบวนการบริหารจัดการที่เป็นการลงทุนอย่างครบวงจร ซึ่งแนวโน้มการกีดกันทางการค้ามี แนวโน้มลดลงอย่างเห็นได้ชัด นอกจากการได้รับสิทธิพิเศษด้านภาษีอากร ยังรวมถึงการมีและบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังในการให้ความคุ้มครองแก่ทรัพย์สิน รวมถึงทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า สิทธิบัตร การลดระเบียบและขั้นตอนที่ยุ่งยากเสียเวลาลง ทั้งในประเทศแม่ และประเทศคู่ค้าที่จะไปลงทุน จะเป็นตัวสนับสนุนให้เกิดการร่วมทุนเพิ่มมากขึ้น (Chiang,1996 ; Zhao & Zhu, 2000 ; Duncan, 2003) โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งเน้นไปสู่การลงทุน สำหรับธุรกิจที่พักและธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว (Johnson, 2003)

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

3. วัฒนธรรมองค์กร

วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อการทำงานของคนในองค์กร เป็นความเชื่อและเป็นแนวทางการคิดของคนที่ถูกปลูกฝังมา เป็นต้นทุนที่มองไม่เห็น ผู้ประกอบการควรพิจารณาถึงความคุ้นเคยกัน ความเหมาะสมในการทำงานร่วมกัน สภาพสังคมและวัฒนธรรมที่มีความคล้ายกันจะเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี (Zhang, 2002) มีการเปรียบเทียบระหว่างคนในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา พบว่าแม้เป็นชาวผิวขาว เหมือนกันแต่ชาวสหรัฐอเมริกาต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนมากกว่า และการหลีกเลี่ยงความเสี่ยงนี้จะแปรผันไปตามเชื้อชาติมากกว่าตามลักษณะของแต่ละบุคคล หรือลักษณะของการประกอบอาชีพ (MacNab & Worthy, 2007) โดยที่วัฒนธรรมองค์กรสามารถแบ่งได้เป็น 5 ลักษณะ คือ

- 1) ด้านการใช้อำนาจ ระหว่างการทำทนายการใช้อำนาจกับการยอมรับการใช้อำนาจ พบว่าขึ้นอยู่กับอุณหภูมิของอากาศในแต่ละพื้นที่ คนในบริเวณอากาศเย็นจะมีแนวโน้มการใช้อำนาจน้อยกว่าบริเวณเขตร้อน จำนวนประชากร พบว่ายิ่งมีคนรวมกันมากจะยิ่งมีการใช้อำนาจ การกระจายความมั่งคั่งที่ไม่เป็นธรรมจะยิ่งมีการใช้อำนาจมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีในเรื่องของการเคารพนับถือผู้มีความรู้ ผู้อาวุโส และการยอมรับในองค์กร
- 2) ด้านการรวมกันเป็นกลุ่มกับการแยกตัวเป็นอิสระในการทำงาน สังคมที่มีความมั่งคั่งมักจะเป็นอิสระกว่าสังคมที่ยากจน
- 3) เพศ พบว่าเพศชายมีส่วนมากในการปกครองหรือบริหารในเขตร้อน ขณะที่ในเขตอากาศเย็นจะมีแนวโน้มของเพศหญิงมากขึ้น
- 4) การหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอน ด้วยการสร้างกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนหรือจะยอมรับความไม่ชัดเจน และ
- 5) ระยะเวลาในการยอมรับความรู้ว่าจะให้ความรู้แก่คนในองค์กรในระยะสั้นหรือให้ความรู้แบบต่อเนื่อง (Hofstede, 1980)

4. ตลาดในพื้นที่

ด้านตลาดในพื้นที่ที่ทำการลงทุนนั้น เมื่อธุรกิจต้องการที่จะขยายตัว ซึ่งอาจเกิดจากตลาดในประเทศมีความอิ่มตัว เกิดการ แข่งขันที่รุนแรง ก็มักมองหาโอกาสที่จะขยายไปยังต่างประเทศ จึงต้องมีการพิจารณาทางด้านตลาดในประเทศที่สนใจและมีศักยภาพต่อการลงทุน ซึ่งศักยภาพของตลาดนี้มีผลโดยตรงต่อการลงทุน อาจรวมไปถึงการปกป้องส่วนแบ่งทางการตลาดที่มีอยู่เดิมด้วยการขยายการลงทุนนี้ มีความจำเป็นต้องมีข้อมูลข่าวสารอย่างเพียงพอในบางครั้งจึงอาจเกิดอุปสรรคของการมีข้อมูลที่สมบูรณ์พอต่อการตัดสินใจ อย่างไรก็ตามต้องคำนึงถึงแหล่งที่มาของข้อมูล ลักษณะของข้อมูล ความเป็นปัจจุบันของข้อมูล และความเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจในข้อมูล รวมถึงระยะเวลา ที่มีในการตัดสินใจด้วย ซึ่งขนาดและศักยภาพของตลาด ในพื้นที่จะมีอิทธิพลต่อการลงทุนของผู้ประกอบการทั้งในประเทศและระดับระหว่างประเทศ ผู้ประกอบการจึงต้องมีการกำหนดนโยบายและเลือกใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ช่วงเวลาและเหมาะสมต่อทำเลที่จะเข้าไปทำการลงทุน (Chaundy, 2002 ; Danskin , Dibrell & Kedia, 2005 ; Johanson & Vahlne, 2006) นอกจากนี้ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญจะต้องพิจารณาในแง่ของความเจริญในดินแดนที่จะไปลงทุน ธุรกิจที่พัก นั้นว่ามีการกระจายตัวอย่างทัดเทียมกัน หรือมีความเจริญกระจุกตัวอยู่เพียงบางส่วนแต่ส่วน อื่นยังไม่ได้รับการพัฒนาด้วย ทั้งนี้ต้องให้การยอมรับและตระหนักในความน่าสนใจทั้งในแง่ธุรกิจที่พัก และในแง่การเป็นสถานที่พักสำหรับการท่องเที่ยวเดินทาง ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับสภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เป็นอย่างมาก (Johnson, 2002 ; Hong & Chin, 2006) และยังพบอีกว่ามี 4 ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จในธุรกิจระดับนานาชาติจะต้องประกอบไปด้วย เงื่อนไขด้านอุปสงค์ เงื่อนไขปัจจัยอื่น กลยุทธ์โครงสร้างการแข่งขันของธุรกิจ ประการสุดท้ายคือ ความสัมพันธ์และการสนับสนุนธุรกิจ ล้วนมีผลจากตลาดในพื้นที่ที่ทำการร่วมทุน (UN, 1993 ; Kundu, 1994 ; Porter, 2003)

5. โครงสร้างพื้นฐาน

โครงสร้างพื้นฐานเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกและมีส่วนสร้างความสุขสบายแก่คนในสังคม ในสาธารณรัฐประชาชนจีนค่าใช้จ่ายในด้านการขนส่งซึ่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานนี้มีมูลค่าคิดเป็น 25 – 30 ของต้นทุนรวมของสินค้าและคิดเป็นร้อยละ 19 ของจีดีพี ขณะที่ในสหรัฐอเมริกา ค่าใช้จ่ายด้านการขนส่งนี้คิดเป็นเพียงร้อยละ 7 ของจีดีพีเท่านั้น การที่มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่มีความพร้อม รองรับ การขนส่ง การสื่อสาร ไฟฟ้า ประปา การรักษาความสะอาด ล้วนมีความสำคัญและจำเป็นต่อการทำ ธุรกิจ และมีผลต่อผู้ประกอบการหรือนักธุรกิจที่จะตัดสินใจลงทุน และมี 10 ประเด็นที่มีผลต่อระบบการเดินทางขนส่งประกอบด้วย 1) ระบบโครงสร้างพื้นฐานยังไม่ดีเพียงพอ 2) การมีกฎระเบียบที่มีความยุ่งยากซับซ้อน 3) วัฒนธรรมการบริหารงานที่ยังมีระบบของพรรคคอมมิวนิสต์ที่ต้องมีการรู้จักคุ้นเคย จึงจะได้รับความสะดวก 4) ยังขาดการฝึกอบรม 5) ข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีในการสื่อสารยังไม่น่าเชื่อถือ 6) อุตสาหกรรมในประเทศจำนวนมากยังไม่ได้รับการพัฒนา 7) ค่าใช้จ่ายในการขนส่งและการเดินทางยังมีราคาสูง 8) คลังสินค้ายังมีไม่เพียงพอและไม่มีความพร้อม 9) เกิดความแตกต่างกันมากในระดับความเจริญของเมืองต่าง ๆ ภายในประเทศ และ 10) ยังคงมีอุปสรรคทางการค้าภายในประเทศระหว่างเมืองหรือมณฑล ทั้งนี้เมื่อปัจจุบันสาธารณรัฐประชาชนจีนคือโรงงานผู้ผลิตของโลก ในอนาคตจะเป็นตลาดที่ใหญ่ที่สุดในโลก จึงต้องสร้างความพร้อมในการแข่งขันให้มากขึ้น (Kumar, 2001 ; Hong & Chin, 2006 ; Ghatak & Halicioglu, 2006) ทั้งนี้การลงทุนหรือร่วมทุนในดินแดนที่มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน จะส่งผลต่อต้นทุนการทำธุรกิจให้ต่ำลงหรืออย่างน้อยก็สามารถ

ควบคุมต้นทุนเหล่านี้ไม่ให้เกินกว่าที่คาดไว้ได้ (Asanuma, 1988 ; Brouther K.D. & Brouther L.E., 2001 ; Brouther K.D. & Nakos, 2004 ; Watkin, 2005)

6. ต้นทุนการบริหารงาน

ด้านต้นทุนการบริหารงานในการทำธุรกิจ ประเทศใดที่มีความอุดมสมบูรณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติ มักได้รับความสนใจจากการลงทุนทั้งโดยนักธุรกิจในประเทศและที่มาจากต่างประเทศ และถ้าเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่หายาก เช่น ป่าไม้ ทะเล น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ ทั้งนี้ถ้าเจ้าของ ประเทศทรัพยากรไม่มีความรู้ในการบริหารจัดการ หรือไม่สนใจให้ความสำคัญกับสิ่งที่มีค่านี้ จะยิ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาใช้และมีส่วนร่วมในการพัฒนา รวมทั้งหาประโยชน์ในทางเศรษฐกิจได้เป็นอย่างดี เนื่องจากทำให้การผลิตสินค้ารวมทั้งการให้บริการมีต้นทุนที่ต่ำลง ทั้งนี้ยังรวมถึงการมีแรงงานที่มีจำนวนเพียงพอ มีทักษะในงาน ค่าแรงงานที่มีราคาไม่สูง และมีต้นทุนของเงินทุนที่ไม่สูง มีแหล่งเงินทุนในการสนับสนุนการทำธุรกิจ ล้วนมีผลให้เกิดกระแสเงินสดหลังไหลเข้ามาลงทุน (Cheng & Kwan, 2000a ; Johnson, 2005) นักลงทุนที่มีการวางแผนอย่างรอบคอบเป็นการล่วงหน้า มีความจำเป็นที่นักธุรกิจต้องเตรียมหาแหล่งทรัพยากร ในการดำเนินธุรกิจ ทั้งนี้เพื่อการควบคุมต้นทุนการบริหารงาน ตลอดจนเตรียมหาตลาดที่มีขนาดใหญ่ที่มีมูลค่าน่าสนใจในการลงทุน ส่งผลให้เกิดการรวมตัวกันทำการค้า ร่วมมือกันในทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในรูปของกลุ่มประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน และเปิดการค้าเสรีไปยังประเทศที่ห่างไกลขึ้น (Cheng & Kwan, 2000b) โดยทั่วไป มีเงื่อนไข อยู่ 4 ประการที่เกี่ยวข้อง กับต้นทุนในการบริหารงาน คือ 1)การมีทรัพยากรเพียงพอ มีข้อมูลเพียงพอ และมีการเชื่อมโยงทรัพยากร และถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารได้ดี 2)มีการจัดการความรู้ได้ดี 3)มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และ 4)มีระบบการจัดการทางการเงินที่ดี ทั้ง 4 ประการนี้ถ้ามีการควบคุมที่ดี มีระบบการบริหารจัดการที่ดี จะมีผลให้ลดต้นทุนในการประกอบธุรกิจลงได้ (Priem & Butler, 2001)

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวถึงข้างต้น และได้ทบทวนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมาแล้วนั้น จึงสรุปว่าความ สำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์มีความสัมพันธ์กับ (1) นโยบายรัฐบาล (2) สิทธิพิเศษที่จะได้รับ (3) วัฒนธรรมองค์กร (4) ตลาดในพื้นที่ (5) โครงสร้างพื้นฐาน และ (6) ต้นทุนการบริหารงาน

ความสำคัญด้านการบริหารงานภายในกิจการต่อการตัดสินใจร่วมทุน

ความสัมพันธ์ที่มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปร **ความสำคัญด้านการบริหารงานภายในกิจการ** ที่มีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุน นั้น ผู้วิจัยกำหนดนิยามปฏิบัติการว่า การบริหารงานภายในกิจการหมายถึงการบริหาร และการประสานงานในกิจกรรมที่ธุรกิจ จำทำเป็นประจำในการประกอบการ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงอย่างมีคุณค่า และแสวงหาประโยชน์ด้วยการขยายกิจการจากภายในที่มีอยู่แต่เดิม นอกเหนือจากการหาโอกาสจากภายนอกเท่านั้น โดยศึกษาว่า ความเสี่ยงด้านการเงิน การเข้าถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรม กลยุทธ์ด้านราคา ค่าในการแข่งขัน และกระบวนการให้บริการ มีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุน

1. ความเสี่ยงด้านการเงิน

ความเสี่ยงด้านการเงิน เป็นความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงการหากำไรเข้าสู่ธุรกิจ ส่งผลให้สูญเสียรายได้ สูญเสียเงินที่นำไปลงทุน เป็นได้ทั้งจากอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างสกุลเงิน ความเสี่ยงทางการบริหารทางการเงิน และความเสี่ยงอันเนื่องมาจากภาพรวมของอุตสาหกรรมที่พิจารณา (เพชร ชุมทรัพย์, 2549) 4 ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งอินโดนีเซีย เกาหลีใต้ ฟิลิปปินส์ และประเทศไทย ไม่ได้ มีการใช้นโยบายอัตราดอกเบี้ยในการทำให้อัตราแลกเปลี่ยนมีเสถียรภาพภายหลังการเกิดวิกฤติการณ์ทางการเงิน ในปี 2540 นอกจากนี้การทำให้อัตราแลกเปลี่ยนมีความยืดหยุ่น ก็ไม่ได้นำไปสู่ความมีเสถียรภาพของอัตราดอกเบี้ยแต่อย่างใด (Chow & Kim, 2004) ขณะที่นักธุรกิจในประเทศได้หวั่นไหวลดต้นทุนและความเสี่ยงทางการเงินจากการทำการผลิตเพื่อส่งออก โดยเข้าไปลงทุนตั้งฐานการผลิตในประเทศที่เป็นผู้ซื้อหรือผู้รับบริการ ทั้งนี้โดยดูที่เป็นประเทศที่มีความเสี่ยงด้านอื่น ๆ ต่ำรวมทั้งมีต้นทุนทางการเงินที่ต่ำกว่าด้วย (Wu & Lin, 2002 ; Chaundy, 2002)

2. การเข้าถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรม

สำหรับการเข้าถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่มีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุน หลายประเทศในทวีปเอเชียรวมทั้งประเทศไทย มีการเติบโตทางเศรษฐกิจเร็ว มากเสมือนห่านบิน (Flying Geese) คือเดิมมีค่าแรงงานที่ถูกจึงเน้นการส่งออก ขณะที่ปัจจุบันไม่ได้เปรี๊ยบเรื่องค่าแรงงานราคาถูกรอีกแล้ว จึง ต้องมีการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยี ด้วยการเปลี่ยนแปลงแนวคิดจาก Learning by Doing เป็น Learning by Design โดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเป็นตัวขับเคลื่อน (Palit, 2006) การที่ผู้ประกอบการธุรกิจส่วนใหญ่ที่ไปลงทุนในต่างประเทศมักจะให้ความสำคัญกับปัจจัย 2 ด้าน คือ การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี และการแข่งขันทางการตลาดโดยใช้เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมใหม่ ๆ เป็นเครื่องมือ (Mattoo , Olarreaga & Saggi, 2004) ในการแยกระดับเทคโนโลยีสารสนเทศของกิจการจะแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ 1) การใช้เทคโนโลยีในการลดค่าใช้จ่ายรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ในการดำเนินงาน 2) การใช้เทคโนโลยีในการประสานงาน และการตัดสินใจ 3) การใช้เทคโนโลยีในการเสนอขายสินค้าและบริการให้ครอบคลุมพื้นที่อย่างกว้างขวาง ขณะเดียวกันก็ควบคุมและติดตามการขายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 4) การใช้เทคโนโลยีในการวิจัยและพัฒนาสินค้าบริการ และกระบวนการในการทำงาน (Charles & Paul, 2003)

3. กลยุทธ์ด้านราคาในการแข่งขัน

ปัจจัยด้านกลยุทธ์ด้านราคาในการแข่งขันที่มีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุนนี้ เนื่องจากการที่ธุรกิจจะสามารถแข่งขันได้นั้น เหตุผลประการสำคัญคือต้องมีการควบคุมหรือบริหารต้นทุนให้ได้ เช่นการเข้าถึงทรัพยากร การเข้าถึงตลาด เพื่อให้เกิดความสามารถในด้านนโยบายราคาที่เหมาะสมกว่าคู่แข่งในระยะยาวตราบเท่าที่คู่แข่งยังเลียนแบบไม่ได้ โดยเฉพาะที่เป็นทรัพยากรที่มีค่า หายาก ทดแทนได้ยาก ทำให้สามารถนำไปสู่การเป็นผู้นำด้านการกำหนดราคา ในอุตสาหกรรมนั้น ๆ (Hulland , Wade & Antia, 2007) การจะทำให้ราคาแตกต่างกันในแต่ละตลาดได้นั้น ผู้ประกอบการสามารถทำให้เกิดขึ้นได้เมื่อลูกค้ามีความต้องการที่เหมือนกัน สินค้าไม่มีลักษณะยืดหยุ่น แต่ตลาดนั้นมีความเสี่ยงที่สูงกว่าในด้านการแข่งขัน ก็มักจะกำหนดราคาที่สูงกว่าตลาดแห่งอื่น โดยคาดหวังว่าในอนาคตลูกค้าจะมีจำนวนที่มากขึ้น ตามมาและจะทำให้สามารถผลิตสินค้าและให้บริการได้มากขึ้น จัดได้ว่าเป็นวิธีการหลีกเลี่ยงความเสี่ยงในตลาดการแข่งขันที่รุนแรง (Anam & Chiang, 2004) กิจกรรมขนาดใหญ่หรือธุรกิจข้ามชาติที่มีความได้เปรียบ ในหลายด้าน จะยิ่งพัฒนาการได้ประโยชน์นั้นด้วยการผนวกหรือร่วมทุนกับกิจการอื่น นั่นคือการหาพันธมิตรหรือเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความได้เปรียบในการบริหารต้นทุน เช่นการลดขั้นตอนหรือกฎเกณฑ์รวมไปถึงการควบคุมในงานที่ต้องทำเป็นประจำวัน ส่งผลทำให้สามารถกำหนดราคาในการแข่งขัน อย่างได้เปรียบ ด้วย(Teece, 1986 ; Johnson, 2002)

4. ลูกค้าที่กิจการมีอยู่แล้ว

ลูกค้าจัดเป็นกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องและมีความสำคัญยิ่งต่อกิจการ ธุรกิจจะดำเนินไปได้ดีนั้นจะต้องให้ความสำคัญกับลูกค้าเป็นเบื้องต้น ทั้งนี้เพราะลูกค้าคือผู้กำหนดความต้องการตามค่านิยม ความเชื่อ ตลอดจนทัศนคติที่มีการรับรู้ เรียนรู้ และได้รับการจูงใจมาก่อน เฉพาะอย่างยิ่งลูกค้าที่อยู่ในต่างดินแดนและมีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน (Fiesinger, 1992) ฉะนั้นแล้วลูกค้าจะเป็นผู้ชี้ทิศทางของสังคม การดำรงชีพ และยอมชี้นำทิศทางของการประกอบธุรกิจด้วย ในกรณีลูกค้าเก่าของกิจการ ถ้ามีการบริหารจัดการที่ดีเพื่อให้เกิดความภักดีต่อกิจการได้นับว่ากิจการจะได้รับประโยชน์และลดต้นทุนการประกอบการได้มาก นั่นหมายความว่ากิจการก็จะต้อง มีความใส่ใจในข้อ มูลพื้นฐานของประชากรลูกค้า คุณภาพการดำรงชีพ วิธีการใช้ชีวิต รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่ตกในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

อุปโภคบริโภค และมีจริยธรรมต่อลูกค้าด้วย (Schwartz, 2003) ในทำนองเดียวกัน กิจการต้องให้การยอมรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของดินแดนที่ต้องการไปลงทุน ทั้งนี้เงื่อนไขที่เหมือนกันก็คือต้องอยู่บนพื้นฐานความต้องการของตลาดซึ่งก็คือลูกค้า และต้องมีการบริหารงานต่อลูกค้าอย่างมีจริยธรรม (Wright, Pringle & Kroll, 1992) ทั้งนี้ในกรณีที่ลูกค้าบางคนมีความสนใจในธุรกิจและมีความประสงค์จะผันตัวมาเป็นหุ้นส่วนผู้ร่วมลงทุนด้วยนั้น ประสบการณ์ที่ดีที่เคยมีต่อกันโดยเฉพาะด้านความมีจริยธรรมนั้น จะก่อให้เกิดการทำธุรกิจ ที่มีความสามารถในการบริหารงานภายในกิจการได้ง่ายขึ้น (King & Lenox, 2003) โดยที่แนวโน้มการรับผิดชอบต่อลูกค้าและต่อสังคมนี้ส่วนหนึ่งได้ถูกชี้ชัดขึ้นด้วยกรอบทางด้านกฎเกณฑ์ ทางสังคม และทางด้านกฎหมายในการประกอบธุรกิจ (Dick – Forde, 2005)

5. กระบวนการทำงาน

กระบวนการทำงานของกิจกรรมการผลิตหรือการให้บริการก็ตาม ผู้ประกอบการต้องบริหารและคัดเลือก จัดสรร ทรัพยากรทั้งหลายทั้งวัตถุดิบ เงินทุน แรงงาน อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร ตลอดจนเทคโนโลยี ความคิด นวัตกรรม ละบริหารต้นทุนเพื่อสร้างให้เป็นสินค้าหรือบริการที่น่าสนใจของตลาด และเกิดการประหยัดในการทำงาน ไปพร้อม ๆ กัน นักลงทุนสหรัฐอเมริกาที่จะไปลงทุนในสาธารณรัฐประชาชนจีนจะให้ความสำคัญกับ กระบวนการทำงานที่เน้นการบริหาร ต้นทุนของทรัพยากร ต้นทุนการเข้าถึงในทรัพยากร ต้นทุนการผลิต ต้นทุนแรงงาน ต้นทุนค่าขนส่ง ค่าใช้จ่ายทางการเงินหรือต้นทุนของเงินทุน เพื่อให้อยู่ในเหมาะสมและควบคุมได้ (Asanuma, 1988 ; K.D. & Brouther L.E., 2001 ; Gleason , Lee & Mathur, 2002 ; Brouther K.D. & Nakos, 2004 ; Watkin, 2005) ทั้งนี้กระบวนการทำงานทั้งหลายของกิจการต้องมีความสอดคล้องเชื่อมโยงกับปัจจัยที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของโลก ทั้งปัจจัยภายในประเทศ และปัจจัยที่มาจากต่างประเทศ โดยจะต้องมีกลไกนโยบายของรัฐบาลที่สนับสนุนให้กระบวนการทำงานมีความราบรื่น (Palmer, 2001) นอกจากนี้กระบวนการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการร่วมทุนในต่างประเทศ จะเป็นไปเพื่อ การแสวงหาทรัพยากร และการขยายตลาดในการทำธุรกิจเดิมและธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กับธุรกิจเดิม (Park, 2003)

6. ความสามารถในการวิจัยและพัฒนา

การวิจัยและพัฒนาเกิดจากการนำสิ่งที่มีอยู่เดิม หรือแนวความคิดเดิมที่มีอยู่มาปรับปรุง ประยุกต์ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น เหมาะสมขึ้น เกิดประโยชน์มากขึ้น สามารถเรียกได้ว่าเป็นนวัตกรรมขึ้น (เอนก เหล่าธรรมทัศน์, 2550) ทั้งนี้เป็นเพราะสภาพทางธุรกิจ และการแข่งขันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วมาก ดังนั้นการพัฒนาให้เกิดสินค้าและบริการใหม่ที่แม้ต่างไปจากเดิมบ้างจะนำมาซึ่งความสำเร็จให้กับกิจการได้ (Berthon et al., 2004)

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

กรณีที่เกิดการเสนอสินค้า หรือบริการ หรือแม้แต่การใช้อุปกรณ์เครื่องมือที่ไม่เหมาะสม จนไม่สามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในตลาดด้วยแล้ว กิจกรรมดังกล่าวจะไม่สามารถแข่งขันได้ (O'Regan & Ghobadian, 2005) เรื่องของการวิจัยและพัฒนาที่ยังนับว่าเป็นความสามารถ และเป็นสินทรัพย์ที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับการลงทุน (Drucker, 1985) ตลอดจนการวิจัยและพัฒนาสามารถทำให้เกิดความสำเร็จครอบคลุมไปได้ถึงด้าน การวางแผน การสร้างนโยบายใหม่ ๆ ของกิจการ การปรับปรุงและแก้ไขกระบวนการทำงาน การผลิตสินค้า และบริการ และการหาช่องทางใหม่ในการเข้าถึงตลาดเป้าหมาย (Nohria & Gulati, 1996) ซึ่งอาจหมายถึงความรวมถึงการหาช่องทางใหม่ในการระดมทุนเข้าสู่กิจการ ได้ด้วย ทั้งนี้การวิจัยและพัฒนา หรือนวัตกรรมนี้ยังสามารถใช้ในการสร้างความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาให้กับกิจการได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นปัญหาที่เข้าขั้นวิกฤติ เช่นกรณีธุรกิจที่พักซึ่งมี ฤดูแห่งการท่องเที่ยวช่วงสั้น ๆ และนอกฤดูกาลจะมีลูกค้าและรายได้ที่น้อยมาก (Johannessen et al., 2001)

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวถึงข้างต้น และได้ทบทวนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมาแล้วนั้น จึงสรุปว่า ความสำคัญด้านการบริหารงานภายในกิจการมีความสัมพันธ์กับ (1) ความเสี่ยงด้านการเงิน (2) การเข้าถึงเทคโนโลยีหรือนวัตกรรม (3) กลยุทธ์ด้านราคาในการแข่งขัน (4) ลูกค้าที่กิจการมีอยู่แล้ว (5) กระบวนการทำงาน และ (6) ความสามารถในการวิจัยและพัฒนา

ลักษณะของกิจการมีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุน

ความสัมพันธ์ที่มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปร **ลักษณะของกิจการ** ที่มีผลต่อการตัดสินใจร่วมทุนนั้น ผู้วิจัยกำหนดนิยามปฏิบัติกันว่า ลักษณะของกิจการหมายถึง ที่ตั้งของกิจการมีสถานประกอบการตั้งอยู่ในเขตอำเภอชะอำ หรือหัวหิน หรือปราณบุรี หรือสามร้อยยอด มีทำเลที่ติดชายหาด ทะเล ใกล้ตลาด แหล่งชุมชน การประกอบการของธุรกิจเป็นการประกอบกิจการโรงแรมหรือธุรกิจที่พักรูปแบบอื่นที่มีชื่อโรงแรม ได้แก่ รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ บังกะโล และที่พักรูปแบบอื่น ๆ และรูปแบบในการประกอบธุรกิจนั้นจัดระเบียบประกอบกิจการเป็นนิติบุคคลแบบใด หรือทำในรูปธุรกิจเจ้าของคนเดียว ตลอดจนเงื่อนไขในการลงทุนของผู้ประกอบการที่มีผลต่อการร่วมทุน

1. ที่ตั้งของกิจการ

ทำเลที่ตั้งในกิจการที่พักจัดเป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้ประกอบการใช้ในการพิจารณาลงทุน โดยแบ่งเป็น 1) ที่พักขนาดใหญ่ในเมืองใหญ่ มักตั้งในเขตเมืองที่เป็นประตูผ่านไปยังเมืองอื่น (เกตเวย์) 2) ที่พักปริมณูมิ มักตั้งในเขตเมืองที่มีธุรกิจและอุตสาหกรรม 3) ที่พักทุติยภูมิ ที่คงลด

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

ระดับความต้องการในการพักของลูกค้าย่าง และ 4) คือที่พักในเขตชนบทซึ่งอยู่ในที่ห่างไกล (Kleinwort Benson Securities Research, 1996) โดยที่พิจารณาไปที่ความดึงดูดใจในการลงทุน จาก ขนาด อัตราการเติบโตในพื้นที่ที่รวมไปถึงการเติบโตทางธุรกิจและการพัก ก่อผลย้อนใจ สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการท่องเที่ยว การติดต่อสื่อสาร โครงสร้างพื้นฐาน นโยบายของ รัฐบาล จำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ความมีเสถียรภาพทางการเมืองการปกครอง และ วัฒนธรรมความเป็นอยู่ตลอดจน ระยะทางระหว่างที่อยู่ของนักลงทุนกับเมืองที่จะทำการ ลงทุน (UN, 1993 ; Kundu, 1994) ทั้งนี้ผู้ประกอบการที่พักต้องสืบหาและตรวจสอบทำเลที่จะลงทุน เพื่อการวางแผนในลำดับถัดไปในการจัดให้ที่พักนั้นมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับผู้มาใช้บริการ ทั้งนี้อาจทำได้โดยการแบ่งส่วนตลาด และระดับความเจริญในทำเลนั้น จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ บางกิจการไปลงทุนในต่างประเทศ หรือต่างเมือง แต่ไม่ได้อธิบายอย่างชัดเจนว่าได้ประโยชน์ ใดในการเลือกทำเลนั้น ๆ ซึ่งการเลือกทำเลที่ตั้งในการร่วมทุนนี้ หลายกรณีเป็นไปเพื่อการ ปกป้องรักษาและผนวกรวมเพื่อเป้าหมายด้านส่วนแบ่งตลาด รวมไปถึงการตัดหน้าคู่แข่งที่จะ ลงทุนในเมืองที่น่าสนใจในการลงทุน (Pricewaterhousecoopers, 2001 ; McKinsey Global Institute, 1998)

2. ประเภทของกิจการที่พัก

กิจการที่พักเป็นกิจการที่มีสำหรับผู้มาเยือนไม่ว่าจะเดินทางมากับบริษัทนำเที่ยว หรือ เดินทางมาเอง หรือมาเพื่อทำธุรกิจใด ๆ มีหลากหลายประเภท เช่น โรงแรม รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ บังกะโล อพาร์ทเมนท์ คอนโดมิเนียม เพื่อรองรับผู้มาเยือนที่มีความต้องการแตกต่างกันไป (บุญเลิศ จิตต์ตั้งวัฒนา, 2548) มีการแบ่งกิจการที่พักได้เป็น 1) การแบ่งตามสถานที่ตั้ง เช่นที่พักใน เมือง (city) ชานเมือง (suburban) ชายทะเล (seaside) ริมหาดหลวง (motel) สถานีรถไฟ (railway) และบริเวณท่าอากาศยาน (airport) 2) การจำแนกตามขนาด เช่นขนาดเล็กมีห้องพัก น้อยกว่า 150 ห้อง ขนาดกลางมีจำนวนห้องพักระหว่าง 150 – 400 ห้อง ขนาดใหญ่มีห้องพัก ระหว่าง 400 – 1,500 ห้อง และถ้ามีห้องพักมากกว่านั้นถือเป็นขนาดใหญ่พิเศษ 3) การจำแนก ตามวัตถุประสงค์ของการเข้าพัก เช่นสำหรับนักธุรกิจ (business) เพื่อการประชุม (convention) เพื่อการพักผ่อน (resort) ที่พักระหว่างทาง (transit) และที่พักระยะยาว (residential) 4) จำแนกตามระดับการบริการ แบ่งเป็นที่พักที่เสนอบริการครบครัน (full service) ที่พักแบบระยะ ยาว (extended stay) และที่พักแบบประหยัด (limited service) 5) แบ่งตามอัตราราคา ห้องพัก และตามเครื่องหมายแสดงระดับของกิจการแต่ละแห่งซึ่งมักมีสัญลักษณ์เป็นรูปดาว (บุญเลิศ จิตต์ตั้งวัฒนา, 2548 ; ปรีชา แดงโรจน์, 2549 ; อนุพันธ์ กิจพันธ์พานิช, 2548 ; Alan &

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

James, 2006 ; David & Jack, 2006) ปัจจุบันสมาคมโรงแรมไทยจัดโรงแรมที่มีระดับ 2 – 5 ดาวทั่วประเทศจำนวน 119 แห่ง ซึ่งจะมีการจัดมาตรฐานดาวทุก 3 ปี การที่จะลงทุนในธุรกิจที่พักนี้ นักลงทุนหรือผู้ประกอบการต้องศึกษาความเป็นไปได้เนื่องจากต้องใช้เงินลงทุนสูง ระยะเวลาคืนทุนนาน เป็นธุรกิจที่มีความละเอียดอ่อนและเกี่ยวข้องกับคน และคนมักใช้ความรู้สึกในการประเมินความพอใจที่ ตนได้รับ (วิษณุ บ่างสมบุญณ์ , 2548 ; Denney & Michael, 2007) นอกจากนี้ธุรกิจที่พักจะมีลักษณะพิเศษคือ ถ้าเป็นกิจการระดับ 4 ดาวขึ้นไปจะแข่งขันกันด้านบริการโดยไม่เน้นแข่งด้านราคา ความเป็นฤดูกาลก็เป็นปัจจัยที่ชาวตะวันตกใช้บริการน้อยในช่วงกันวาคมถึงมีนาคม ซึ่งต่างกับประเทศเขตร้อนและซีกโลกใต้ ทรัพย์สินทางปัญญาเช่น ชื่อเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ ก็เป็นแหล่งที่ทำให้เกิดผลตอบแทนในการลงทุน และธุรกิจที่พัก จะมีความอ่อนไหวต่อภาวะการณ์ทางการเมือง และทางสาธารณสุขอย่างมาก (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย , 2551 ; World Tourism Organization, 2006) และการลงทุนต้องคำนึงถึงทำเลที่ตั้ง การตลาด อุปทานด้านห้องพัก อุปสงค์ด้านห้องพัก สถานการณ์ด้านแรงงาน สิ่งอำนวยความสะดวก และการประมาณการด้านการเงินเพื่อการร่วมทุน ประกอบการตัดสินใจ (Kundu, 1994 ; Danskin, Dibrell & Kedia, 2005)

3. รูปแบบของกิจการ

รูปแบบของการทำธุรกิจโดยทั่วไปแบ่งได้เป็น กิจการเจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วนสามัญ ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัท และ บริษัทมหาชน (เพชร ชุมทรัพย์, 2552 ; สันติ กิระนันท์ , 2546) ซึ่งโดยทั่วไปก็จะมีลักษณะที่จำนวนเงินลงทุนและขนาดของการบริหารงานจะเรียงตามลำดับจากน้อยไปมาก กิจการที่มีอัตราการเติบโตที่น่าสนใจ ผู้บริหารเดิมรวมถึงหุ้นส่วนใหม่ก็มีแนวโน้มที่จะสนใจลงทุนเพิ่ม ทั้งนี้การใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่แต่เดิมโดยเฉพาะด้านเงินทุนย่อมต้องมีการใช้และบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งโดยทั่วไปกิจการขนาดใหญ่มักมีประสิทธิภาพสูงกว่ากิจการขนาดเล็ก ((Dhanaraj & Beamish, 2005 ; Raff , Ryan & Stachler, 2006) และเป็นที่น่าสนใจกับผู้ที่จะมาร่วมลงทุนด้วย อย่างไรก็ตามข้อมูลด้านลักษณะรูปแบบของธุรกิจสามารถตรวจได้จากหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่ที่จะลงทุน สำหรับประเทศไทยตรวจสอบข้อมูลได้จากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า (เดิมชื่อกรมทะเบียนการค้าและมีการเปลี่ยนชื่อเมื่อ 3 ตุลาคม 2545 เนื่องจากการปฏิรูประบบราชการ) กระทรวงพาณิชย์ และที่สำนักงานพาณิชย์จังหวัดทั่วประเทศ แต่ข้อมูลฐานะทางการเงินและผลประกอบการที่จะเป็นตัวสะท้อนภาพที่แท้จริงของกิจการ ในหลายประเทศอาจไม่สามารถดูได้ง่ายจากงบการเงิน (กระทรวงอุตสาหกรรม , 2549 ; World Tourism Organization, 2006) หลายกรณีการร่วมทุนของประเทศในเอเชียไม่ต่างจากทางยุโรปและ

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

สหรัฐอเมริกา คือได้รับอิทธิพลจากการเผชิญวิกฤติการณ์ และเลือกมองหาผู้ร่วมทุนที่มีขนาด และประสบการณ์ที่คาดว่าจะช่วยให้ดำเนินธุรกิจต่อไปได้ (Horst, 1972 ; Khan , Wu & Kang, 2004 ; Oviatt & McDougall, 2005 ; Johanson & Vahlne , 2006) ส่วนในด้านระยะเวลาที่ใช้ตัดสินใจร่วมทุนนั้น กิจกรรมบริการขนาดเล็กจะใช้เวลาดตัดสินใจสั้นและมีความกล้าทำทหายความ เสี่ยงมากกว่ากิจการขนาดใหญ่ (Erramilli & D' Souza, 1993) นอกจากนี้สำหรับในแง่รูปแบบ ของกิจการยัง มีความเกี่ยวข้องกับ เงื่อนไขในการลงทุนที่ผู้ประกอบการธุรกิจทุก ๆ แห่ง ไม่เว้น แม้แต่ผู้ประกอบการที่พักจะต้องพิจารณา ประกอบด้วย 4 เงื่อนไข คือ 1) เงื่อนไขด้านความ ต้องการและปริมาณของลูกค้า ซึ่งในแต่ละทำเลจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน กิจการที่พักขนาดใหญ่ ในโลกและในสหรัฐอเมริกา กาลูกค้าจะค่อนข้างมีความต้องการ และมีความคาดหวังจากมาตรฐาน ของที่พัก สูง 2) เงื่อนไขที่เกิดจากปัจจัยที่มีมาในอดีตจนถึงขณะนั้น เช่นการมีจำนวนที่พักที่ไม่ เพียงพอต่อจำนวนผู้มาใช้บริการ จะเป็นการตัดสินใจที่ง่ายขึ้นในการทำธุรกิจ สร้างที่พักให้มี มาตรฐาน และง่ายในการตั้งชื่อ ทั้งนี้ต้องใช้เทคนิคการบริหารจัดการสมัยใหม่ปรับใช้ในกิจการ ซึ่งในยุโรปส่วนใหญ่จัดเป็นที่พักขนาดเล็ก จึงไม่สามารถจัดให้ เป็นระบบฟรานไชส์ ทำระบบ มาตรฐาน และการทำให้เกิดการประหยัดจากขนาดได้ ขณะที่ในสหรัฐอเมริกามีบริษัท 19 แห่ง ที่มีกิจการโรงแรมมากกว่า 10,000 แห่ง หรือเฉลี่ยบริษัทละ 568 แห่ง ส่วนในสหราชอาณาจักร เฉลี่ยบริษัทละ 27 แห่ง (Kleinwort Benson Securities Research, 1996) ซึ่งนโยบายเปิด ประตูการลงทุนสู่ธุรกิจที่พัก และโรงแรมของสหรัฐอเมริกานี้เป็นผลให้กิจการในประเทศมีความ ทันสมัย และพุ่งไปด้วยการด้ านการมาของคู่แข่งจากต่างประเทศ 3) นโยบายของกิจการ โครงสร้างของธุรกิจ และการแข่งขันในธุรกิจ ดังที่กล่าวถึงการแข่งขันที่สูงในสหรัฐอเมริกา จึงเกิด การกระจายลักษณะสินค้าและบริการอย่างมากตามไปด้วย มีตั้งแต่ระดับประหยัดถึงระดับ หูหรา ตั้งแต่การใช้บริการระยะสั้น ๆ จนถึงการพักแรมแบบยาวนาน และ 4) เงื่อนไขด้านกรรม สิทธิ์และการสนับสนุนในอุตสาหกรรม (Porter, 1998) กิจการที่พักขนาดใหญ่หลายแห่ง เป็นเจ้าของสายการบิน เช่นกลุ่มฮิลตัน การเติบโตของศูนย์กลางธุรกิจและทางการเมือง เช่น ในมหานครนิวยอร์ก และกรุงวอชิงตัน ก่อให้เกิดอิทธิพลต่ออุตสาหกรรมที่พักเป็ นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการจัดพบปะสังสรรค์ (meetings) การมีสิ่งกระตุ้น (incentive) การจัด ประชุม สัมมนา (convention) และ การจัดแสดงเปิดตัวสินค้าหรืองานบันเทิง (events) : MICE นอกจากนี้ในแง่ของการจัดสรรเงินลงสู่ธุรกิจ และการเคลื่อนย้ายเงินทุน ส่งเงินทุนไปยังสถานที่ อื่นอย่างเสรี ตลอดจนเงื่อนไขทางการเงิน เช่นอัตราดอกเบี้ย (Chow & Kim , 2004) และ เสถียรภาพด้านอัตราแลกเปลี่ยน (Chaundy, 2002) ตลอดจนเสถียรภาพทางการเมือง (Duncan

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

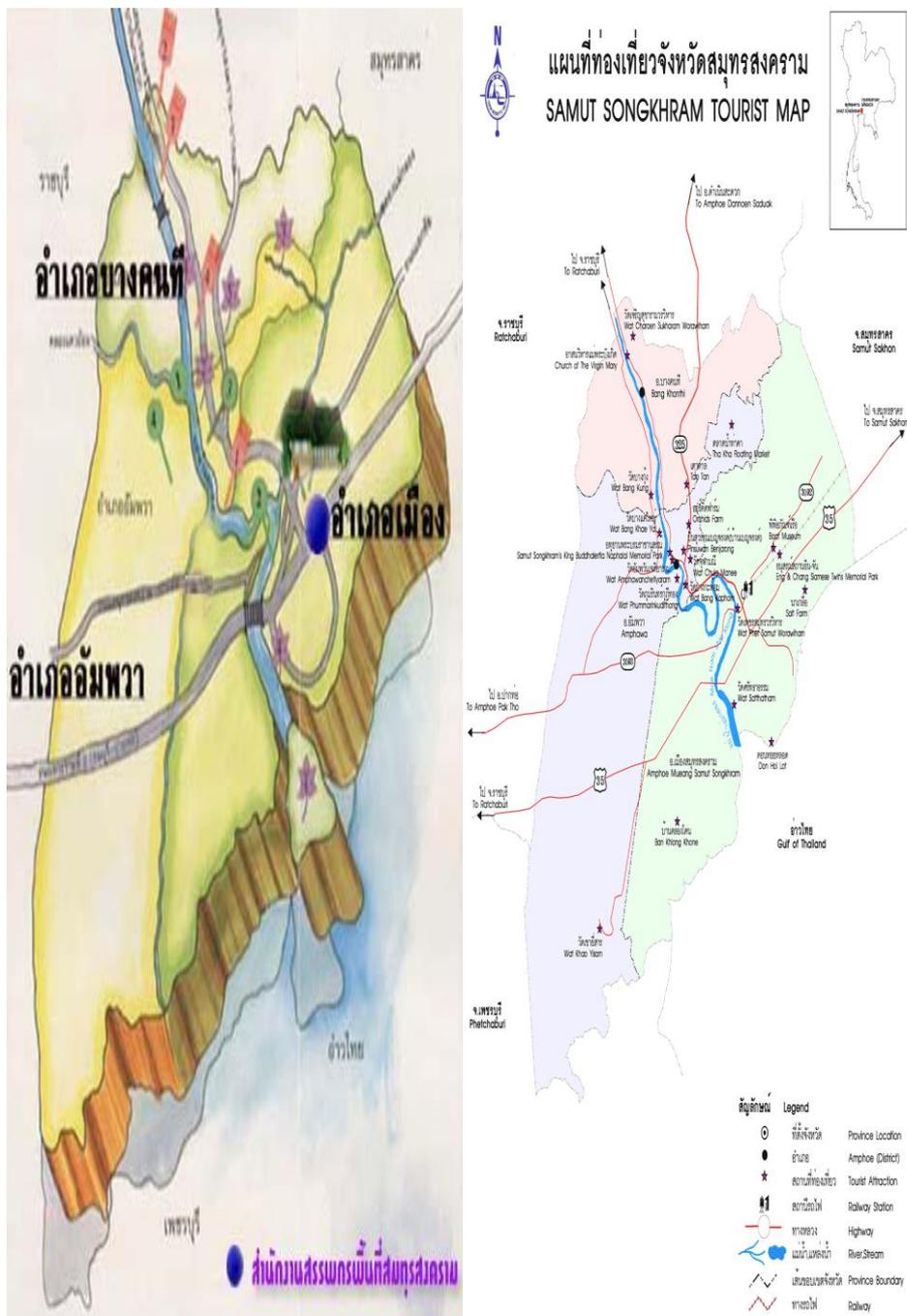
, 2003) ล้วนเป็นเงื่อนไขสำคัญต่อการตัดสินใจในการร่วมทุน จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวถึงข้างต้น และได้พบทวนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมาแล้วนั้น จึงสรุป ได้ว่าลักษณะของกิจการ จะมีความสัมพันธ์กับ (1) ที่ตั้งกิจการ (2) ประเภทของกิจการที่พัก และ (3) รูปแบบของกิจการ

สภาพโดยทั่วไปในจังหวัดสมุทรสงคราม

บริเวณที่ทำการวิจัยนี้ จัดเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพต่อการท่องเที่ยวและการลงทุน อยู่ในใกล้กรุงเทพมหานครเป็นอย่างมาก มีความสงบและมีลักษณะเด่นเฉพาะตัว มีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติและทางประวัติศาสตร์มากมาย โดยที่จังหวัดสมุทรสงครามเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคกลาง แต่ถ้าจำแนกโดยละเอียดจะตั้งอยู่ในภาคตะวันตกของประเทศ และมีขนาดพื้นที่เล็กที่สุดของประเทศไทยคือ 416.7 ตารางกิโลเมตร มีประชากรน้อยเป็นอันดับ 2 ของประเทศ นับเป็นจังหวัดที่มีความอุดมสมบูรณ์ทางทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและมีชายฝั่งทะเลติดอ่าวไทย ยาวประมาณ 23 กิโลเมตร ไม่มีภูเขาหรือเกาะ มีลักษณะเป็นที่ราบลุ่มโดยพื้นที่ฝั่งตะวันตกจะสูงกว่า มีอาณาเขตทิศเหนือติดต่อกับจังหวัดราชบุรีและจังหวัดสมุทรสาคร ทิศตะวันออกติดกับจังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดเพชรบุรี และ อ่าวไทยชั้นใน ทิศตะวันตกติดกับจังหวัดราชบุรี และทิศใต้ติดกับอำเภอเขาชัยยศ และอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี แบ่งการปกครองส่วนภูมิภาค เป็น 3 อำเภอ 33 ตำบล 284 หมู่บ้าน 1 เทศบาลเมือง 4 เทศบาลตำบล 30 องค์การบริหารส่วนตำบล ทั้ง 3 อำเภอจะประกอบด้วยอำเภอเมืองสมุทรสงครามที่มีมักถูกเรียกขานว่าแม่กลอง อำเภอบางคนที และอำเภออัมพวาและประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 80 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และกิจการ ได้แก่ การทำสวนมะพร้าว การทำสวนผลไม้ ลิ้นจี่ ส้มโอ กุ้ง ปลา พืชผักต่างๆ ทำประมงและทำนาบ้างเล็กน้อย ในด้านอุตสาหกรรมจัดเป็นอุตสาหกรรมที่มีขนาดเล็กที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตน้ำตาล อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมแปรรูปสัตว์น้ำ อุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร และในด้านธุรกิจบริการนั้น จังหวัดสมุทรสงครามมีรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และธุรกิจต่อเนื่องจากการท่องเที่ยว อาทิ โรงแรม รีสอร์ท โฮมสเตย์ อาหารและร้านอาหาร ล่องเรือชมหิ่งห้อย ค้าขายผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน และการขายของที่ระลึก เป็นต้น เมื่อพิจารณาตามสถานะทางเศรษฐกิจสังคมตามอาชีพของผู้ที่มีรายได้สูงสุดในครัวเรือนพบว่าในปี 2552 ครัวเรือนผู้ถือครองทำการเกษตรที่มีอาชีพประมง ป่าไม้ บริการทางการเกษตรมีรายได้เฉลี่ยสูงที่สุดถึงกว่า 50,000 บาทต่อเดือน รองลงมา ได้แก่ครัวเรือนลูกจ้างที่ปฏิบัติงานวิชาชีพ/นักวิชาการ/นักบริหารมีรายได้เฉลี่ยสูงที่สุดถึงกว่า30,000 บาทต่อเดือน และครัวเรือนผู้ถือครอง

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พำนักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ทำการเกษตรส่วนใหญ่เช่าที่ดินมีรายได้กว่า 25,000 บาทต่อเดือน และครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำสุดคือ ครัวเรือนลูกจ้างที่ปฏิบัติงานเป็นคนงานทั่วไปมีรายได้สูงกว่า 8,000 บาทต่อเดือน ในด้านหนี้สินของครัวเรือน ในปี พ.ศ. 2552 พบว่าครัวเรือนของจังหวัดสมุทรสงครามมีหนี้สินเฉลี่ย 8,411 บาทต่อครัวเรือนทั้งสิ้น โดยส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้เพื่อใช้ในการทำธุรกิจ ซึ่งเป็นหนี้เพื่อใช้ในครัวเรือน ร้อยละ 44.8 เป็นหนี้เพื่อใช้ซื้อหรือเช่าซื้อบ้านและที่ดิน ร้อยละ 20.4 เป็นหนี้เพื่อใช้ในการอุปโภคบริโภคอื่นๆ ในครัวเรือน ร้อยละ 14 และหนี้เพื่อใช้ในการศึกษา ร้อยละ 4.9 ส่วนที่เหลือเป็นหนี้ใช้ทำการเกษตร ร้อยละ 12.7 และเป็นหนี้อื่นๆ ร้อยละ 0.8 และเมื่อพิจารณาตามแหล่งเงินกู้ พบว่า หนี้สินส่วนใหญ่ของจังหวัดสมุทรสงครามเป็นหนี้สินในระบบร้อยละ 84.7 ส่วนที่เหลืออีก ร้อยละ 15.3 เป็นหนี้สินนอกระบบ

ภาพ 2 แผนที่แสดงศักยภาพด้านธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม
ที่มา : (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2553)

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

จังหวัดสมุทรสงคราม ตั้งอยู่ริมแม่น้ำแม่กลอง และอยู่ บนถนนทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 4 เพชรเกษม ใช้เวลาเดินทางจากกรุงเทพมหานครไม่เกิน 1 ชั่วโมงจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และมีธรรมชาติ ที่งดงามและมีความเงียบสงบ ในปี 2552 ในช่วง 6 เดือนแรกมีนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 63,996 คน และเป็นชาวต่างประเทศเพียง 343 คน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2553) ขณะที่ที่พักทุกประเภทรวม 161 แห่ง และจากปฏิญญาชะอำ – หัวหินว่าด้วยแผนงานสำหรับประชาคมอาเซียนปี 2552 – 2558 ที่ผู้นำประเทศร่วมกันลงนามเมื่อ 1 มีนาคม 2552 เชื่อได้ว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กของไทยจะได้รับประโยชน์ทั้งในระยะสั้นและในระยะยาว (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2552) โดยในระยะสั้นภาคการส่งออกและการท่องเที่ยว ของไทยจะได้รับประโยชน์จากการทยอยลดอุปสรรคทางการค้าลง เงินทุนรวมถึงความร่วมมือในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการอำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายบุคคลข้ามพรมแดน ซึ่งจะเป็ปัจจัยบวกต่อความพยายามของไทยที่จะฟื้นฟูอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศ เพราะนอกจากอาเซียนจะร่วมกั นสร้างมาตรการจูงใจให้นักท่องเที่ยวอาเซียนและต่างชาติ เดินทางท่องเที่ยวในภูมิภาคแล้ว การเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาในภูมิภาคมากขึ้น ส่วน ในระยะยาวนั้น ความร่วมมือในการพัฒนาเส้นทางการคมนาคมและระบบขนส่ง จะช่วยให้การเดินทางท่องเที่ยวและการขนส่งสินค้าเป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น ประกอบกับการเปิดเสรีภาคบริการและการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาที่มีส่วนเสริมกับภาคการส่งออกและการท่องเที่ยว เช่นการเปิดเสรีธุรกิจการบิน การบริการขนส่งและโลจิสติกส์ , เทคโนโลยีสารสนเทศ การแพทย์ บริการที่พัก เหล่านี้ล้วนจะช่วยขยายโอกาสทางการค้า การลงทุน การร่วมทุน ในภูมิภาคอาเซียนและยังจัดว่าเป็นการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภูมิภาคอาเซียนในตลาดโลกอีกด้วย ซึ่งหลายประการที่กล่าวข้างต้นสามารถทำได้ในจังหวัดสมุทรสงคราม

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง ที่มีต่อรูปแบบการจัดการการเงิน

ศักยภาพและขนาดของตลาด

ขนาดของตลาดเป็นหัวใจสำคัญในการพิจารณาเพื่อการตัดสินใจเลือก ที่จะร่วมทุนหรือไม่ร่วมทุน และเป็นความต้องการของ กิจการที่ต้องการเปิดโอกาส ให้มีการผลิตและการลงทุน จากบริษัทที่มีความสามารถมากกว่า ทำให้เกิดประสิทธิภาพต่อการบริหารต้นทุน ศักยภาพของตลาดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการจูงใจต่อการ ร่วมทุนจากผู้ประกอบการ รายอื่น มาตรฐาน

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

เกี่ยวกับขนาดของตลาดที่จะลงทุน ส่วนใหญ่จะใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศนั้น ๆ เป็นตัววัด ทั้งนี้เพื่อให้การใช้ทรัพยากรเกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดการส่งเสริมให้เกิดการประหยัดต่อการลงทุนเอง (economies of investment) และการที่นักลงทุนแต่ละฝ่ายต่างมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจจะหว่านกันมาก่อนทั้งธุรกิจเดียวกัน และธุรกิจที่มีความต่อเนื่องในด้านสายโซ่อุปทานต่อกันมานั้น จะส่งผลต่อการมีความผูกพันทางธุรกิจต่อกันในอนาคต เพราะเป็นการเรียนรู้ ระหว่างกันทั้ง 2 ฝ่าย ทั้ง ในแง่สินค้า ที่มีการซื้อขายระหว่างกัน แล้วได้สินค้าคุณภาพดี ตามปริมาณและลักษณะที่ตกลงกันได้ การจัดส่ง มีการดูแลสินค้าไม่ให้เกิดความเสียหายและตรงต่อเวลา หรือในแง่บริการที่ให้และรับระหว่างกัน ตลอดจนศักยภาพของกันและกันที่ทั้งเข้ากันได้และยังขยายตัวต่อไปได้ นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้น ในธุรกิจของทั้ง 2 ฝ่ายได้ด้วย (Johanson & Vahlne, 2006) สำหรับปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจร่วมทุนอีกประการหนึ่ง คือจำนวนประชากรในเมืองที่จะไปลงทุน เพราะประชากร ในฝ่ายอุปสงค์จะเป็นผู้ซื้อทำให้กิจการมีรายได้ที่เพิ่มขึ้น ขณะที่ประชากรด้านอุปทานจะเป็นแรงงานในการผลิตและการให้บริการ การมีประชากรจำนวนมากพอจึงเป็นสิ่งที่ส่งผลถึงการร่วมทุน อนึ่งการเข้าไปลงทุนนี้ จะก่อให้เกิดการไหลเข้าของเงินทุนที่รวดเร็วกว่าการที่ใช้เงินทุนสะสมจากผู้ประกอบการในท้องถิ่น ซึ่งส่งผลต่อการเจริญทางเศรษฐกิจ ในพื้นที่แห่งนั้น (Graham & Wada, 2001) เห็นได้จาก การที่นักธุรกิจท้องถิ่น ถ้ามีความชำนาญ ในพื้นที่อย่างดี มี ส่วนแบ่งตลาด ที่มากเพียงพอ และตลาดยังมี การขยายตัวได้อีก ตลอดจนตลาดมีการแข่งขันที่เสรีและไม่รุนแรงเกินไป เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจร่วมทุน (Tsang, 2002)

ความสัมพันธ์กับเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ

การใช้ความสัมพันธ์ทางธุรกิจมักตั้งอยู่บนพื้นฐานของความพึงพอใจของ ผู้ประกอบการทั้ง 2 ฝ่าย และมีการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันทั้งด้านความคิด ข้อมูลข่าวสาร บทเรียนจากประสบการณ์ทางด้านธุรกิจ ที่มีร่วมกันมา อาจเคยมีข้อเสนอแนะ ตลอดจนข้อแลกเปลี่ยนในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ มาด้วยกัน จนในที่สุดเกิดเป็นระบบเศรษฐกิจเครือข่ายขึ้นมา ซึ่งการร่วมทุนคือปรากฏการณ์หนึ่งที่มาจากความสัมพันธ์นั่นเอง การที่ธุรกิจใด ๆ มีความสัมพันธ์กับเครือข่ายในการทำธุรกิจที่กว้างขวาง ทำให้ธุรกิจนั่นเองตลอดจนธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง ไปด้วยตามสายโซ่อุปทาน เช่น ลูกค้า ผู้จัดหาวัตถุดิบ ป้อนให้กิจการ หน่วยงานอิสระ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ตัวแทนจำหน่ายสินค้าให้กิจการ ครอบครัวของผู้ประกอบกิจการเอง และอื่น ๆ ตลอดจนสายสัมพันธ์ทั้งที่เป็นทางการและที่ไม่เป็นทางการ ได้เล็งเห็นโอกาสในการทำธุรกิจมากขึ้น น่าจะทำให้ลดความเสี่ยงในการทำธุรกิจให้น้อยลงได้ และสามารถรับรู้ถึงลักษณะของสินค้าหรือบริการใน

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

พื้นที่ที่จะเข้าไปลงทุน อย่างแท้จริง ได้อีกด้วย (Oviatt & McDougall, 2005 ; Johanson & Vahlne, 2006) จึงจัดได้ว่าการมีเครือข่ายความสัมพันธ์ เป็นการใช้ต้นทุนทางสังคมในการร่วมมือแสวงหาประโยชน์และความก้าวหน้าร่วมกัน (จีระ หงส์ลดารมภ์, 2549) การมีความสัมพันธ์กับเครือข่ายนี้ต้องพิจารณาในองค์รวมทั้งในด้านกระบวนการที่ยอมรับจากทั้ง 2 ฝ่าย ทั้งด้านเวลาที่เหมาะสม และด้านวิธีการขั้นตอนที่แต่ละฝ่ายต่างก็มีข้อจำกัด กรณีที่ทั้ง 2 ฝ่ายสามารถปรับเข้าหากันได้อย่างสอดคล้องกันหรือมีความสอดคล้องกันอยู่เป็นทุนเดิมแล้วนั้น จะทำให้การร่วมกันทำธุรกิจเป็นไปอย่างราบรื่น (Anderson & Gatignon, 1986) โดยที่ธุรกิจบริการขนาดเล็ก นั้น มักใช้เวลาในการตัดสินใจร่วมทุนน้อยกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีการไตร่ตรองนานมากกว่า เพราะมีความคล่องตัวสูงและมีสายการบังคับบัญชาและการสื่อสารในองค์กรที่สั้นกว่า (Erramilli & D' Souza, 1993)

รูปแบบการดำเนินงาน

การดำเนินธุรกิจเป็นแนวทางหนึ่งเพื่อบูรณาการทรัพยากรที่มีอยู่ของธุรกิจและระหว่างธุรกิจให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ธุรกิจใด ๆ ต่างก็มีความต้องการที่จะมีความสามารถในการบริหารจัดการเพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน ให้ได้มากกว่าคู่แข่ง รูปแบบการดำเนินงานที่มีอิทธิพลต่อการร่วมทุน ทางธุรกิจ มักขึ้นอยู่กับ จำนวนเงินที่ใช้ลงทุน ของแต่ละฝ่าย ประสบการณ์ในวงการธุรกิจของแต่ละฝ่าย และวิธีการในการบริหารงาน ตลอดจนรวมถึงแนวคิดเพื่อการบริหารและการแก้ปัญหา จากทั้ง 2 ฝ่าย อันอาจมีอิทธิพลจาก ปัจจัยภายนอกซึ่งประกอบด้วยสภาพทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศนั้น ๆ ยิ่งถ้าฝ่ายหนึ่งมีรูปแบบการใช้สินทรัพย์อย่างมีประสิทธิภาพ ภาพมากก็จะยิ่งส่งผลให้ อีกฝ่ายหนึ่งอยากร่วมลงทุนทำธุรกิจด้วย (Khan , Wu & Kang, 2004) ดังนั้นกิจการที่มีขนาดใหญ่ที่มีการเน้นใช้และเข้าถึงเทคโนโลยี มีการบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนให้ความสำคัญกับการทำวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ จึงพบว่าการร่วมทุนมากกว่ากิจการที่มีขนาดเล็กที่มีการร่วมทุนน้อยกว่า แต่กิจการขนาดเล็กก็เริ่มมีแนวโน้มที่จะร่วมทุนเพื่อการขยายหรือดำรงธุรกิจมากขึ้น อย่างไรก็ตาม รูปแบบการดำเนินงานที่มีการจัดการทางการเงินที่ดี มีการหมุนเวียนของกระแสเงินสด โครงสร้างของทรัพย์สิน หนี้สิน เงินสด และเงินทุนสำรอง ที่แสดงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณไว้ในงบการเงินของกิจการอย่างน่าเชื่อถือ มีระบบข้อมูลทางการเงิน ที่มีความถูกต้องสมบูรณ์อย่างเป็นปัจจุบัน งบการเงินที่มีมาตรฐาน มีความน่าเชื่อถือตามหลักเกณฑ์ทางบัญชีที่รับรองทั่วไป รวมถึงมีระบบข้อมูลเพื่อการเสียภาษีและการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษี เนื่องจากการได้รับสิทธิด้านการส่งเสริมการลงทุน จะยิ่งทำให้การตัดสินใจเกี่ยวกับการลงทุนไม่ว่าจะขยาย ควบรวม หรือขายกิจการ

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

ออกไป ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพและง่ายต่อการตัดสินใจ (กระทรวงอุตสาหกรรม , 2549) เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจอีกฝ่ายหนึ่งให้มาร่วมทุนในการทำธุรกิจไม่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะมีขนาดธุรกิจที่ใกล้เคียงกัน มีขนาดที่ใหญ่กว่า หรือมีขนาดเล็กกว่าก็ตาม (Khan , Wu & Kang, 2004) อีกทั้งกิจการที่มีฐานะทางการเงินแข็งแกร่ง ก็มักจะเน้นรูปแบบการใช้และการเข้าถึงเทคโนโลยี ใหม่ที่ทันสมัยอยู่เสมอ รวมถึงการเข้าร่วมทุน และการลงทุนเต็มรูปแบบมากกว่า กิจการที่มีขนาดเล็ก (Dhanaraj & Beamish, 2005) ซึ่งจะทำให้องค์กรมีการเปลี่ยนแปลงใน ด้านความสามารถในการทำกำไรของกิจการที่เติบโตเพิ่มขึ้น มักมีองค์ประกอบจากความสามารถของทรัพยากรคนทั้งในองค์กรและที่เกี่ยวข้องกับองค์กร การที่ธุรกิจให้ความสนใจผู้ถือหุ้นที่มาร่วมลงทุน การให้ความผูกพันกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในทุกภาคส่วน เช่น พนักงาน ลูกค้า ผู้จัดหาวัตถุดิบ รวมถึงผู้ขายสินค้า และยังคงมีการขยายผลออกไปถึงโครงสร้างของสังคมภายนอก และค่านิยมภายในกิจการ เพื่อที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ที่ดีกับกระบวนการบริหารงานโดยรวมแล้ว การหาผู้ร่วมทุนก็จะเป็นไปได้ง่าย (Dhanaraj & Beamish, 2005 ; Raff , Ryan & Stachler, 2006)

ขนาดของธุรกิจ

ขนาดของธุรกิจจัดเป็นศักยภาพในการดำเนินธุรกิจที่สำคัญ มีการแบ่งเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ ธุรกิจขนาดกลาง และ ธุรกิจขนาดเล็ก ซึ่งโดยทั่วไป มักแบ่งขนาดธุรกิจ โดยใช้เงินทุนจดทะเบียนในการก่อตั้ง เป็นเกณฑ์ แต่บางกรณีมีการแบ่งขนาดของธุรกิจตาม มูลค่ารวมของสินทรัพย์ รวมทั้ง บางกรณีก็มีการแบ่งขนาดธุรกิจตาม จำนวนพนักงาน อย่างไรก็ตามทุนจดทะเบียน มูลค่าของสินทรัพย์ ตลอดจนจำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่มักมีความสอดคล้องกันในด้านของขนาดธุรกิจ ทั้งนี้กิจการที่มีขนาดธุรกิจใหญ่น่าจะแสดงว่าเป็นกิจการที่มีความมั่นคงนั้น มักอยู่รอดได้มากกว่ากิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก เนื่องจากมีความสามารถในการแข่งขันที่สูงกว่า มีศักยภาพหรือความสามารถหลักที่เหนือกว่า และมีแนวทางการปรับตัวได้มากกว่า กิจการที่มีขนาดเล็ก แนวทางหนึ่งที่ใช้ในการปรับตัวคือการร่วมทุน (Khan , Wu & Kang, 2004) และการเข้าครอบครองเป็นเจ้าของสินทรัพย์ขนาดใหญ่มักใช้เป็นแนวทางของกิจการขนาดใหญ่ในการเป็นบริษัทข้ามชาติก็มีมากกว่ากิจการขนาดเล็ก (Horst, 1972) ฉะนั้นนักธุรกิจที่จะตัดสินใจร่วมทุน และต้องการหาประโยชน์จากความสำเร็จเปรียบจากขนาดของธุรกิจแล้ว ก็มักเลือกที่จะร่วมทุนโดยที่กิจการจะมีความเสี่ยงที่น้อยกว่าการลงทุนเองทั้งหมด

ประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจ

ประสบการณ์คือความสามารถหรือทักษะที่อยู่นอกเหนือไปจากความสามารถหลักขององค์กร เช่นอาจเป็นความสามารถพิเศษบางอย่างที่กิจการมีแต่กิจการอื่นไม่มี หรือมีก็ไม่เหมือน ประสบการณ์จึงขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่เกี่ยวข้องในช่วงที่ผ่านมา การที่กิจการใดมีประสบการณ์ในรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่ตกในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

วงการธุรกิจที่สืบเนื่องยาวนาน เมื่อเกิดปัญหาความยุ่งยากในการบริหารงาน ประสบการณ์ จะช่วยแก้ปัญหาในยามที่กิจการได้รับผลกระทบจาก ปัจจัยภายนอกได้เป็นอย่างดี ธุรกิจที่มีขนาดเล็กและธุรกิจที่ดำเนินมาในลักษณะการบริหารงานในครอบครัวที่มีประสบการณ์ยาวนานจะเริ่มมีแนวโน้มร่วมทุนเพื่อการอยู่รอดมากขึ้น (Randøy , Dibrell & Craig, 2008) ทั้งนี้เพราะธุรกิจที่มีประสบการณ์ยาวนาน จะมีแนวทางศึกษาค้นคว้าของปัญหา และประเมินแนวทางการแก้ไข ปัญหา ได้อย่าง รอบคอบและกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการร่วมทุนมาก กว่าธุรกิจที่มี ประสบการณ์น้อย ๆ (Johanson & Vahline, 2006) และในการจัดหาผู้ร่วมทุน กับกิจการนั้น การที่ธุรกิจมีประสบการณ์ยาวนานก็จะมีเครือข่ายธุรกิจที่มากตามไปด้วย ผู้ที่สนใจจะมาร่วมทุนก็ มีข้อมูลและปรากฏการณ์เชิงประจักษ์ในช่วงที่ผ่านมาแล้วว่าธุรกิจมีประสบการณ์ ได้ใช้ ความสามารถในการดำรงตัวให้อยู่รอดมาได้ในช่วงที่เกิดปัญหาในครั้งก่อน ๆ การหาผู้ร่วมทุนก็ เป็นไปได้ง่ายขึ้น (Oviatt & McDougall, 2005) นอกจากนี้ธุรกิจที่มีประสบการณ์ยาวนาน มักจะมีขนาดธุรกิจที่ใหญ่กว่าธุรกิจที่มีประสบการณ์น้อย เนื่องจากมีการสะสมทุน มี มูลค่าทรัพย์สิน ตลอดจนมีพนักงานจำนวนมากกว่าก็ จะมีทางเลือกใน การขยายตัว หรือดำรงกิจการ ด้วยวิธีการ ต่าง ๆ ได้มากกว่าด้วย (Raff , Ryan & Stachler, 2006)

ศักยภาพของบุคลากร

คุณภาพและความสามารถของ บุคลากรในองค์กรมีผลอย่างมากต่อความสำเร็จ หรือ ความล้มเหลวของธุรกิจ โดยทั่วไปแล้วศักยภาพของบุคลากรในระดับกลางถึงระดับบริหารจะมีผล มากกว่าบุคลากรในระดับล่างในการดึงดูดความสนใจของผู้ร่วมทุนทั้งจากในประเทศและที่มาจาก ต่างประเทศ ทั้งนี้ศักยภาพมักพิจารณาจากประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีตทั้งด้านความสามารถ ในการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานที่ยาวนานระดับหนึ่ง ประสบการณ์ในการเผชิญปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหา และมีความสามารถในการประสานงานทั้งภายในองค์กรและระหว่าง องค์กร (Fazekas, 2008) อย่างไรก็ตามพนักงานที่มีศักยภาพสูงก็จะมีค่าแรงงานที่เป็นต้นทุนใน การดำเนินงานที่สูงตามไปด้วย ซึ่งก็จะทำให้มีส่วนขัดแย้งบ้างต่อความน่าสนใจในการเข้าร่วมทุน ของอีกฝ่ายหนึ่ง (Cheng & Kwan, 2000a) การที่บุคลากรมีความสามารถในการพัฒนากลยุทธ์ การดำเนินงาน โดยเฉพาะเพื่อการแก้ปัญหาของกิจการในยามวิกฤตินั้นมักมาจากศักยภาพของ พนักงานในระดับบริหาร มากกว่าพนักงานในระดับล่าง นอกจากนี้การที่บุคลากรระดับบริหารมี ความสามารถในการจัดการความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม บริหารงานภายใต้ความ กดดันและวัฒนธรรมที่หลากหลาย สามารถออกแบบระบบการทำงานและปฏิบัติงานได้อย่าง ยืดหยุ่นคล่องตัว มีการปรับตัวเข้ากันได้กับผู้ร่วมงานทั้งภายในและ ภายนอกองค์กร นอกจากนี้

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

แล้วการมีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงความสามารถในการเรียนรู้และถ่ายทอด การเรียนรู้ในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพเหล่านี้ ล้วนทำให้การร่วมทุนทำได้ง่ายขึ้นกว่ากิจการที่ ขาดบุคลากรที่มีปัจจัยเหล่านี้ (เพชรี ชุมทรัพย์, 2549)

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ความสำคัญ ด้านสภาพภูมิศาสตร์ ที่มีต่อรูปแบบ การจัดการการเงิน

นโยบายรัฐบาล

นโยบายรัฐบาลทั้งทางด้านเศรษฐกิจและทางด้านสังคมก็เป็นตัวแปรที่สำคัญอีกตัวแปร หนึ่งที่จะสนับสนุนหรือไม่ก่อให้เกิดความน่าสนใจในการร่วมทุน การที่ประเทศบริหารงานโ ดย รัฐบาลที่มีนโยบายการปกครองประเทศที่ถูกจัดลำดับด้านความเสี่ยงว่าเป็นประเทศที่มีความเสี่ยง ต่ำ จะดึงดูดใจให้ เกิดการร่วมทุน ในทางธุรกิจ ได้ง่าย กว่าประเทศที่ถูกจัดว่ามีความเสี่ยงที่สูง โดยทั่วไปประเทศที่มีฐานะยากจนรวมถึงประเทศที่กำลังพัฒนา มักมีความต้องการให้ เกิดกระแส หมุนเวียนทางการเงินจากกระแสเงินที่มาจากนักลงทุนนอกประเทศ ดังนั้นรัฐบาลของประเทศ กำลังพัฒนาจึงมักมีนโยบายสนับสนุนการลงทุนทั้งภายในป ระเทศและที่มาจากต่างประเทศด้วย การลดหย่อนหรือไม่เก็บภาษีในช่วงแรก การจัดหาแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำและระยะเวลาผ่อนชำระ คืนที่มีระยะเวลายาวนาน ทั้งนี้เพราะเมื่อมีการลงทุนจะส่งผลให้เกิดการจ้างงานและการกระจาย ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและทางสังคมตามมา นักลงทุนโดยทั่วไปจะให้ความสนใจของ นโยบายรัฐบาลในการบริหารประเทศ 6 ด้านได้แก่ การที่รัฐบาลมีการจำกัดการใช้ทรัพยากร หรือให้ใช้ทรัพยากรในการทำธุรกิจได้อย่างเสรี การมีเงื่อนไขยุ่งยากในการคืนเงินกำไร เงินปันผล เงินทุน กลับคืนไปยังประเทศที่มาทำการลงทุน หรือไม่มีเงื่อนไขที่ยุ่งยากซับซ้อน ด้านอัตรา แลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างสกุลเงิน ที่ควรมีเสถียรภาพ เมื่อเทียบกับเงินตราสกุลหลักของโลก ได้แก่ เงินดอลลาร์ สรอ . เงินสกุลยูโร เงินสกุลเยน เป็นต้น ด้านทำเลที่ตั้ง ที่ได้รับการส่งเสริม สนับสนุนด้านโครงสร้างพื้นฐานให้มีความสะดวกในการเข้าถึงการใช้งานและมีค่าใช้จ่ายที่ไม่แพง จนเกินไปทั้งการคมนาคมและการติดต่อสื่อสาร การที่รัฐบาล มีนโยบายการกู้เงิน แทนหรือค้ำ ประกันการกู้เงินให้ กับธุรกิจที่ควรส่งเสริม ก็ช่วยให้เกิดความมั่นใจว่าจะมีแหล่งเงินทุนในอนาคตที่ เพียงพอ ต้นทุนของเงินทุนก็ไม่สูงเกินไป และการมีเสถียรภาพทางการเมืองในการบริหารประเทศ ที่จะบริหารและใช้นโยบายของรัฐบาลไปอย่างต่อเนื่อง กรณีที่รัฐบาลไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง จะทำให้นักธุรกิจหยุดหรือชะลอการลงทุน เพราะกลัวความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่ออนาคต (Cheng & Kwan, 2000a ; Duncan, 2003 ; Ghatak & Halicioglu, 2006)

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

สิทธิพิเศษที่จะได้รับในการลงทุน

ในด้านสิทธิพิเศษที่จะได้รับในการลงทุนนั้น ส่วนใหญ่จะมีความหมายถึงการได้รับสิทธิพิเศษด้านกฎหมายภาษีอากร และด้านอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต่ำกว่าปกติ แต่ ในหลายกรณี ยังมีความหมายรวมถึงการถูกกีดกันการลงทุนด้วย ประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่รวมทั้งประเทศไทยด้วย นั้นมัก จะได้รับสิทธิพิเศษจากประเทศที่พัฒนาแล้ว นอกจากนี้ การที่มีการรวมกลุ่มประเทศตามสภาพทางภูมิศาสตร์ เช่นกลุ่มอาเซียน 10 ประเทศ และประเทศคู่เจรจาอีก 6 ประเทศที่จะส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างกันด้วยแล้ว ยี่ จะทำให้นักลงทุนมีการระดมทุนด้วยวิธี การร่วมทุนกันได้มากขึ้นและง่ายขึ้น ประเทศที่ตั้งอยู่ในบางสภาพภูมิศาสตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจะมีการร่วมทุนได้ดีกว่าสภาพภูมิศาสตร์ที่ถูกกีดกัน นอกจากการได้รับสิทธิพิเศษด้านภาษีอากร ยังรวมถึงการมีและบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังในการ ให้ความคุ้มครองแก่ทรัพย์สิน รวมถึงทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า สิทธิบัตร จะเป็นตัวสนับสนุนให้เกิดการร่วมทุนเพิ่มมากขึ้น เพราะนักธุรกิจที่ลงทุนมีความมั่นใจว่าจะไม่เกิดความเสียหายจากการลอกเลียนหรือทำซ้ำ ด้วย (Chiang, 1996 ; Zhao & Zhu, 2000 ; Duncan, 2003) กรณีการร่วมทุนจากต่างชาติที่มีเป้าหมายเพื่อขยายฐานการจำหน่ายสินค้า หรือบริการ โดยมีเป้าหมายสุดท้ายคือการครอบครองส่วนแบ่งตลาด รวมไปถึงการลงทุนให้ครบวงจรของธุรกิจเพื่อทำให้มั่นใจว่าสายโซ่อุปทานที่จะป้อนการผลิตมีอย่างเพียงพอ และทำการขยายตลาดไปในขณะเดียวกัน โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งเน้นไปสู่ การลงทุนสำหรับธุรกิจที่พักและธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว (Johnson, 2003) สิทธิเหล่านี้ผู้ทำธุรกิจทั้งหลายต้องศึกษาและทำความเข้าใจกฎระเบียบให้ถ่องแท้ มิให้ เข้าใจผิดในสาระสำคัญเพราะจะเป็นความเสี่ยงอย่างมากในการดำเนินงานทั้งการเวนคืน และการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา เป็นต้น

วัฒนธรรมองค์กร

วัฒนธรรมองค์กรจัดเป็นต้นทุนที่มองไม่เห็น แต่มีอิทธิพลที่ทรงพลังต่อการทำงานของคนในองค์กร ไม่ว่าจะเป็นบรรทัดฐาน ความเชื่อ แนวคิด ธรรมเนียมปฏิบัติของพนักงานในองค์กรนั้น ๆ ในการทำธุรกิจของคนแต่ละเชื้อชาติ จะมีความแตกต่างกัน ทั้งด้านการใช้อำนาจด้านการรวมกันเป็นกลุ่มกับการแยกตัวเป็นอิสระในการทำงาน องค์กรที่มีพนักงานเพศชายมากกว่าต่างกับองค์กรที่มีพนักงานหญิงมาก การหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอน ด้วยการสร้างกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนหรือจะยอมรับความไม่ชัดเจน ความคล้ายคลึง และความแตกต่างกัน วัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกันของแต่ละองค์กรธุรกิจนี้ อาจ จะมีผลกระทบต่อพลังที่ทุ่มเทในการทำงาน กับองค์กรของบุคคลให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ เหล่านี้ล้วนเป็นได้ทั้งสิ่งดึงดูดใจในการร่วมทุน และไม่สนับสนุนรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ให้เกิดการร่วมทุน ในการดำเนินธุรกิจบนพื้นฐานของความแตกต่างทางวัฒนธรรม นี้ จะส่งผลกระทบต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของต้นทุนธุรกิจ อันเนื่องมาจาก อิทธิพลของหมู่คณะที่เข้าไปเกี่ยวข้อง ตลอดจนความหลากหลายที่ต้องพึงพา ะหว่างกัน (Hofstede, 1980 ; Zhang, 2002 ; MacNab & Worthy, 2007) ดังนั้น ผู้ประกอบการ ที่ทำการร่วมทุน จึงต้องมีความรู้ทางด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นและวัฒนธรรมภายในองค์กรที่จะไปร่วมทุนด้วยเช่นกัน

ตลาดในพื้นที่

ปัจจุบันการอิมพอร์ตของตลาดที่มีต่อสินค้าและบริการจะมีความรวดเร็วมากขึ้นเนื่องจาก ผู้บริโภคมีอุปสงค์ในการบริโภคสูงขึ้น ธุรกิจ ที่ต้องการจะขยายตัว และปกป้องส่วนแบ่งทางการตลาดที่มีอยู่เดิม จะมองหาโอกาสที่จะขยายไป ร่วมทุนกับกิจการที่มีที่ตั้ง ที่น่าสนใจและมีศักยภาพต่อการร่วมทุน จึงต้องมีการกำหนดนโยบายและเลือกใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมกับช่วงเวลา และเหมาะสมต่อทำเลที่จะเข้าไปทำการลงทุน (Chaundy, 2002 ; Danskin , Dibrell & Kedia, 2005) ทั้งนี้ต้องมีข้อมูลข่าวสารอย่างเพียงพอต่อการตัดสินใจโดยคำนึงถึงแหล่งที่มาของข้อมูล ลักษณะของข้อมูล ความเป็นปัจจุบันของข้อมูล และความเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจในข้อมูล รวมถึงระยะเวลาที่มีในการตัดสินใจด้วย หลายครั้ง ข้อมูลข่าว สาระระหว่างกิจการก็อาจคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้อง และการที่วัฒนธรรมองค์กรที่ต่างกันก็ทำให้ความเข้าใจในการสื่อสารไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ก็จัดเป็นอุปสรรคต่อการร่วมทุนได้เหมือนกัน (Johanson & Vahlne, 2006) การพิจารณาปัจจัยตลาดในพื้นที่นี้ทำให้ผู้ที่ตัดสินใจร่วมทุนต้อง เลือกใช้กลยุทธ์ในการบริหารจัดการเพื่อการขับเคลื่อนธุรกิจ ให้เหมาะสมกับสภาพของตลาด ตามช่วงเวลานั้น ๆ โดยต้องมีการทำประมาณการความเป็นไปได้ทางการเงิน ซึ่งพิจารณาจากปัจจัยด้านโครงสร้างของรายได้ที่จะมีเข้ามาในอนาคต และต้นทุนของการได้ส่วนแบ่งการตลาดตามที่คาดหวังว่ามีความคุ้มค่าน่าพอใจ ตลอดจนการนำสภาพแวดล้อมของบริษัทเข้ามาพิจารณาด้วย และมีขนาดของความเสี่ยงที่ผู้ร่วมทุนยอมรับได้ (Dunning, 2000)

โครงสร้างพื้นฐาน

ปัจจุบันโครงสร้างพื้นฐานเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการตั้งธุรกิจในทุกรูปแบบ รวมถึงธุรกิจที่ปักในเมื่องตากอากาศด้วย การที่กิจการใดมีสถานที่ตั้งอยู่ในสภาพภูมิศาสตร์หรือทำเลที่ มีระบบโครงสร้างพื้นฐานรองรับการคมนาคมขนส่งที่สะดวกได้หลาย ๆ ทางทั้งทางถนน ทางรถไฟ ทางเรือ และทางอากาศ และราคาค่าขนส่ง ก็ไม่มีราคาสูงจนเกินไป มีการติดต่อสื่อสารที่ดีได้อย่างสะดวกรวดเร็ว จะทำให้ธุรกิจประหยัดค่าใช้จ่ายได้มาก รวมไปถึงการ มีระบบคลังสินค้าที่ดี มีอุปกรณ์เครื่องมือที่ทันสมัย มีแรงงานที่เพียงพอ ตลอดจนในทำเลที่ตั้งมีการ กระจายความเจริญได้อย่างทัดเทียมกัน สภาพภูมิศาสตร์หรือทำเลที่กล่าวถึงทั้งหมดนี้ จะมีส่วนทำให้กระตุ้นการร่วมรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่ปักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ทุนได้เป็นอย่างดีกว่าเมื่อเทียบกับกิจการที่มีทำเลที่ตั้งที่ห่างไกลหรือไม่ได้รับความสะดวกทางด้านการคมนาคมสื่อสาร ระบบการสื่อสารและเทคโนโลยีทางการขนส่งที่ทันสมัย นี้ ได้มีส่วนช่วยให้ความต้องการของผู้บริโภคสามารถเข้าถึงความต้องการของท้องถิ่น ขึ้นได้มากขึ้น มองได้ว่าเป็นการสร้างอุปสงค์ต่อสินค้าและบริการเพิ่มขึ้น สาเหตุเนื่องมาจากระบบด้านการสื่อสารและระบบโทรคมนาคมที่ส่งผลให้เกิดเป็นตลาดเดียวกันทั่วโลก ทำให้สินค้าและบริการมีมาตรฐานเดียวกันที่พิกัดก็เช่นเดียวกัน โครงสร้างพื้นฐานจึงจัดได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบทั้งทางบวกที่จะมีลูกค้าเพิ่มขึ้นและในแง่ลบที่จะมีลูกค้าหันเหไปยังทำเลอื่นได้ด้วย กับการร่วมทุนในพื้นที่ที่มีสินค้าหรือบริการประเภทเดียวกันมาก ๆ (Kumar, 2001; Ghatak & Halicioglu, 2006 ; Hong & Chin, 2006)

ต้นทุนการบริหารงาน

พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ใดก็ตามที่มีความได้เปรียบด้านภูมิศาสตร์มากกว่าพื้นที่อื่น มีความอุดมสมบูรณ์ จากทรัพยากรทั้งหลาย โดยเฉพาะ การมีทรัพยากรที่หายาก ทั้งทรัพยากรทางกายภาพจากธรรมชาติและจากการที่มนุษย์สร้างขึ้น ทรัพยากรมนุษย์ทั้งจำนวนและคุณภาพอันหมายถึงความสามารถ ใในการทำงาน ประสิทธิภาพ ในการช่วยทำให้อุทธิกรเหนือกว่าคู่แข่งชั้นเครือข่ายความสัมพันธ์กับคนหรือกับองค์กรอื่นที่มีกว้างขวาง และทรัพยากรองค์การอันได้แก่การมีระบบในการทำงาน การมีวัฒนธรรมองค์กรที่ดีและเข้ากันได้ กับผู้ร่วมทุน จะทำให้การผลิตรวมทั้งการบริการมีต้นทุนที่ต่ำลง และการมีแรงงานที่มีจำนวนเพียงพอ มีทักษะ ในงานที่ทำ ค่าแรงที่มีราคาถูก มีต้นทุนของเงินทุนที่ต่ำ มีแหล่งเงินทุนในการสนับสนุนการทำธุรกิจ มักได้รับความสนใจจากการร่วมทุนทั้งโดยนักธุรกิจในประเทศและที่มาจากต่างประเทศ นักธุรกิจจึงต้องมีการเตรียมหาทำเลดังกล่าวไว้เป็นการล่วงหน้า (Cheng & Kwan, 2000a ; 2000b ; Johnson, 2005) ซึ่งการบริหารจัดการความรู้อย่างเชี่ยวชาญ และการบริหารจัดการการเงินที่ ทำให้เกิดการมีต้นทุนต่ำได้อย่างเหมาะสม จะยิ่งเป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนการร่วมทุนให้เป็นไปได้มากยิ่งขึ้น (Priem & Butler, 2001)

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ความสำคัญด้านการบริหารงานภายในกิจการ ที่มีต่อรูปแบบการจัดการการเงิน

ความเสี่ยงด้านการเงิน

ความเสี่ยง ด้านการเงิน จะเป็นความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการหากำไรของบริษัท อาจเป็นเหตุให้ผู้ลงทุนต้องสูญเสียรายได้ เกิดภาวะขาดทุน หรือเงินลงทุนจำนวนนั้นเกิดต้นทุนจมเป็นการสูญเสียโอกาสในการนำเงินทุนไปใช้ในด้านอื่น ซึ่งอาจจะเป็นรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่ตกในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ความเสี่ยงทางการเงิน ในการลงทุนที่ตัดสินใจผิดพลาด ผิดจังหวะเวลา หรืออัตราการแลกเปลี่ยน ค่าเงินระหว่างสกุลที่ไม่มีเสถียรภาพจาก ช่วงระยะเวลาในการทำสัญญากับช่วงระยะเวลาที่ต้องชำระหรือได้รับการชำระเงิน กรณีที่ค่าเงินแข็ง ถ้ากิจการได้ประโยชน์แต่ลูกค้าเสียประโยชน์ลูกค้าผู้มาใช้บริการก็จะมีจำนวนลดลง ในทางตรงกันข้ามถ้าเงินอ่อนตัวลงลูกค้าผู้มาใช้บริการมีจำนวนมากขึ้นก็จริง แต่ต้นทุนด้านอื่นเช่นอัตราดอกเบี้ย การผลิต การจ้างงาน กลับมีจำนวนที่สูงมากขึ้นจน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในมูลค่าของสินทรัพย์หรือหนี้สินในงบการเงิน จึงทำให้เกิดผลการดำเนินงานที่ขาดทุน หรือความเสี่ยงทางการบริหาร ทางการเงินที่ใช้นโยบายเสี่ยงมากและคาดหวังว่าจะได้ผลตอบแทนคืนมาในระยะเวลาอันสั้นอย่างมากด้วย เช่นการกู้เงินระยะสั้นมาใช้ลงทุนในระยะเวลายาวนานกว่า 1 ปี และความเสี่ยงทางอุตสาหกรรม ที่ธุรกิจทุกแห่งที่ทำกันอยู่นั้นได้รับผลกระทบในทางลบเหมือนกันหมด เช่นการที่ไม่มีนักท่องเที่ยวธุรกิจที่พักทุกแห่งได้รับผลเสียหายเหมือนกันหมด อาจเรียกว่าเป็นความเสี่ยงทางธุรกิจ การเงิน (เพชร ชุมทรัพย์, 2552) ประเทศที่มีการใช้นโยบายอัตราดอกเบี้ย ต่ำ และบริหารให้ อัตราแลกเปลี่ยนระหว่างสกุลเงินมีเสถียรภาพ มีผลให้การบริหารต้นทุนมีความได้เปรียบ จึงมัก นำไปสู่การร่วมมือในการทำธุรกิจและร่วมทุนระหว่างกัน (Chaundy, 2002 ; Wu & Lin, 2002 ; Chow & Kim, 2004)

การเข้าถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรม

ปัจจุบัน ในเวทีการค้าและเศรษฐกิจระดับโลกมีการรวมกลุ่มกันตามสภาพทางภูมิศาสตร์เป็นภูมิภาค อนุภูมิภาค แม้กระทั่งการรวมตัวกันเป็นประชาคมทั่วทั้งโลก เช่น องค์การการค้าโลก เอเปค อาเซียน อนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง นาฟต้า เป็นต้น การรวมกลุ่มกันนี้มีเป้าหมายหลายประการ คือเป้าหมาย ในการลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานเพื่อเพิ่ม ผลผลิตของการผลิตสินค้าหรือบริการ เป้าหมายในการประสานงานและ สร้างความยืดหยุ่นในการทำงาน ซึ่งเทคโนโลยีด้านสารสนเทศ และการใช้นวัตกรรมในการบริหารจัดการข้อมูลของกิจการอย่างเป็นองค์รวมนั้น จะช่วยให้การวางแผนและการตัดสินใจในการดำเนินงานของ กิจการเป็นไปได้อย่างสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น ส่งเสริมและสนับสนุนให้การประสานงานต่าง ๆ ภายในกิจการสะดวกราบรื่นขึ้น ส่งผลให้ธุรกิจสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในความต้องการของตลาดได้อย่างรวดเร็ว มีความสามารถในการขายสินค้าและ ให้บริการกับลูกค้าได้อย่างทั่วถึงในทุก ๆ ภูมิภาคมากขึ้น ซึ่งช่วยให้ กิจการสามารถขยายตลาดของผลิตภัณฑ์และบริการ ออกไปอย่างกว้างขวาง ส่งผลต่อการนำมาซึ่งการเพิ่มขึ้นของยอดขายและ กำไรของกิจการให้มีมากขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นการนำเทคโนโลยีเข้ามาประยุกต์ใช้ในองค์การธุรกิจจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการ

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

วางแผนเชิงกลยุทธ์ธุรกิจ เพื่อให้กิจการร่วมทุน บรรลุเป้าหมายและมีขีดความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้นด้วยการวิจัยพัฒนา การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีด้วยนวัตกรรมทางการบริหารจัดการ เพราะเทคโนโลยีจะช่วยส่งเสริมให้ กิจการมีความสามารถในการตัดสินใจ ขยายเข้าสู่ตลาดใหม่ ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศได้เร็วขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้าน ต้นทุนค่าแรงงาน ในปัจจุบันไม่ได้ต่ำเหมือนในอดีต อีกแล้ว ผู้ประกอบการทั้งหลายจึงต้องเรียนรู้ด้านเทคโนโลยี ด้วยการเปลี่ยนแปลงแนวคิดจาก Learning by Doing เป็น Learning by Design การแข่งขันทางการตลาดโดยการใช้เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมใหม่ ๆ เป็นเครื่องมือ เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ใช้เทคโนโลยีในการประสานงานและการตัดสินใจ ใช้เทคโนโลยีในการเสนอขายสินค้าและบริการให้ครอบคลุมพื้นที่อย่างกว้างขวาง ตลอดจนใช้เทคโนโลยีในการวิจัยและพัฒนาสินค้า บริการ และกระบวนการในการทำงาน ใหม่ ๆ จึงมีความจำเป็นเป็นอย่างมาก กิจการที่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรมได้ดี มักจะมีกิจการอื่นสนใจร่วมทุนด้วยมากกว่ากิจการที่ไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรมได้ (Charles & Paul, 2003 ; Mattoo , Olarreaga & Saggi, 2004 ; Palit, 2006)

กลยุทธ์ด้านราคาในการแข่งขัน

การที่กิจการใด ๆ มีความสามารถในการใช้กลยุทธ์ราคาในการแข่งขัน ได้ นั้น มักเป็นเพราะกิจการมีการบริหารต้นทุนอย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาว จน อยู่ในสถานการณ์ที่ได้เปรียบกว่า ต้นทุนของ คู่แข่งขัน ในสินค้าหรือบริการที่เหมือนกัน กลยุทธ์ราคาในการแข่งขันนี้เป็นไปได้ทั้งการใช้กลยุทธ์ราคาต่ำ กลยุทธ์ราคาสูง กลยุทธ์ราคาเดียวกัน กลยุทธ์ราคาแบบใช้หลายระดับราคาเป็นต้น (Anam & Chiang, 2004 ; Hulland , Wade & Antia, 2007) ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็น กิจการขนาดใหญ่ หรือธุรกิจข้ามชาติ ที่มีความสามารถนำ สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ตลอดจนความรู้ที่มีมาอยู่ก่อนแล้ว มาผสมผสานกับสิทธิพิเศษของ กิจการพันธมิตรที่มีความร่วมมือ อธิบายกันอย่างไรก็ดีโดยที่ เป็นการดำเนินธุรกิจประเภทเดียวกัน อาจจะมีการ ร่วมกันนำเสนอสินค้าหรือบริการ จาก การใช้แหล่งผลิต หรือ แหล่งวัตถุดิบ หรือ ผู้จัดจำหน่ายวัตถุดิบจำพวกเดียวกันกับที่กิจการ ใช้อยู่แล้ว ดังนั้นการเข้ามาของคู่แข่ง รายอื่นจะมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับ การลงทุนและบรรยากาศในการแข่งขันภายใน พื้นที่ที่จะเข้าไปร่วมทุน ทั้งนี้โดยมีการขับเคลื่อนธุรกิจด้วยนโยบายการค้าเสรี ในพื้นที่ดังกล่าว (Anam, Chiang, & Shin-Hwam, 2002) ผู้ประกอบการ ที่มาจากต่างพื้นที่กันจึง ต้องมีการปรับเปลี่ยนวิธีการคิด ในด้านการตั้งราคาให้เหมาะสมกับสภาพในท้องถิ่น กลยุทธ์การบริหารกิจการให้มีประสิทธิภาพเกิด ต้นทุนการผลิตหรือ ต้นทุนการให้บริการ ต่อหน่วยที่ต่ำ และมีความได้เปรียบคู่แข่ง รวมถึงการสร้าง ความแตกต่าง

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ของผลิตภัณฑ์และบริการจนทำให้ลูกค้าต้องตระหนักว่ามีความแตกต่างจริง จนกระทั่ง ังมีความเต็มใจในการชำระค่าสินค้าและบริการตามนโยบายที่กิจการใช้ และนักธุรกิจต้องมีทัศนคติในการบริหารและในการกำหนดราคาให้มีความ สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศ และ สอดคล้องกับกิจการอื่น ๆ ที่เป็นคู่แข่งภายในประเทศ นั้น ทั้งนี้เพื่อสร้างความได้เปรียบที่แตกต่างจากคู่แข่งขึ้นด้วยความสามารถหลักของธุรกิจ (corecompetencies) หรือ ความสามารถของบุคคลากร (human competencies) ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของธุรกิจยุคปัจจุบันที่จะแข่งขันในระดับโลกได้อย่างประสบความสำเร็จ จึงจะส่งผลต่อการหาผู้ร่วมทุนในการทำธุรกิจได้ค่อนข้างง่ายตลอดจนได้ประโยชน์ในแง่การแข่งขันในตลาดอีกด้วย (Teece, 1986)

ลูกค้าที่กิจการมีอยู่แล้ว

กิจการต้องมีความใส่ใจในข้อมูลพื้นฐานของลูกค้าเดิมที่มีอยู่ เพราะลูกค้าเป็นผู้กำหนดความต้องการสินค้าหรือบริการตามค่านิยม ความเชื่อ ทัศนคติที่มีการรับรู้ เรียนรู้ และได้ รับการจูงใจมาก่อน และกิจการก็มีความคุ้นเคย มีการรับรู้หลายสิ่งหลายอย่าง เหล่านั้นมาช่วงเวลาหนึ่งแล้ว จัดได้ว่าการมีลูกค้าเดิมถือเป็นฐานรายได้ที่สำคัญของกิจการ การให้ความสนใจข้อมูลภาพกว้างของลูกค้าในพื้นที่ที่จะร่วมทุน เช่น ข้อมูลด้าน อัตราการเกิดของประชากร การเพิ่มของประชากรจากการเคลื่อนย้ายอพยพ คุณภาพชีวิต การประกอบอาชีพ วิถีชีวิตของประชาชน การมีส่วนร่วมชุมชน หรือลักษณะการบริโภคของประชาชน ก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรละเลยความเอาใจใส่ ทั้งนี้การที่จะทำให้ธุรกิจดำเนินไปได้ดีและประสบความสำเร็จได้นั้นต้องได้รับ การยอมรับของระบบโครงสร้างทางสังคมของ ลูกค้าในพื้นที่ ดังนั้นจึง จะเป็นสิ่งที่จูงใจและเอื้อประโยชน์ต่อผู้สนใจที่จะมาร่วมทุนด้วย (Fiesinger, 1992 ; Wright , Pringle & Kroll, 1992 ; King & Lenox, 2003 ; Schwartz, 2003) ทั้งนี้ประสบการณ์ที่มีต่อลูกค้าในแง่ดี เช่นความเชื่อสัจธรรมะหว่างกัน การปฏิบัติอย่างถูกต้องตามระเบียบและกฎหมาย การมีความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกัน การมีจริยธรรมและจรรยาบรรณระหว่างกัน จะยึดเหนี่ยวลูกค้าไว้อย่างได้ผล ซึ่งจะส่งผลต่อการที่จะมีผู้มาสนใจร่วมทุนกับกิจการได้ (Gleason , Lee & Mathur, 2002 ; Dick – Forde, 2005)

กระบวนการทำงาน

การที่กิจการใดให้ความสำคัญและใส่ใจกับกระบวนการทำงาน โดยเริ่มตั้งแต่การจัดสรรปัจจัยในการผลิต ได้แก่ วัตถุดิบ เงินทุน แรงงาน มีทักษะและเทคโนโลยีซึ่งสามารถพัฒนาไปสู่กระบวนการผลิตที่มีการรับรองมาตรฐานคุณภาพด้วยระบบ ที่ทันสมัย มีการเข้าถึงทรัพยากรได้ง่าย บริหาร ต้นทุนของทรัพยากร ในทุกด้านได้ดี เช่น ต้นทุนการผลิต ทั้งต้นทุนทางตรงและต้นทุนทางอ้อมที่สามารถควบคุมได้ ต้นทุนแรงงาน ที่ถูกและมีคุณภาพทั้งแรงงานที่มีฝีมือและแรงงาน ฝีมือ ก็จะเป็นที่น่าสนใจในการ ร่วมทำธุรกิจ ด้วย ต้นทุนค่าขนส่ง ที่มีความคุ้มค่าและเกิดการรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

ประหยัดในการจัดส่งและการเข้าถึงทั้งด้านวัตถุดิบและเข้าถึงตลาด ค่าใช้จ่ายทางการเงิน เช่น อัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ ไม่มีค่าธรรมเนียมที่ซ้ำซ้อนสิ้นเปลืองและยุ่งยากเสียเวลา สนับสนุนให้กระบวนการทำ ธุรกิจมีความ สะดวก และรวดเร็ว และทำให้ทั้ง กระบวนการมีความ สอดคล้อง เชื่อมโยงกับปัจจัยที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของโลกได้มาก มีการ วิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนใน กระบวนการผลิต เพื่อการปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น จะเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะมี ผู้เข้าร่วมทุนด้วย (Palmer, 2001) โดยที่ผู้มาร่วมทุนนั้นจะได้ประโยชน์ในแง่การได้ ทรัพยากรใน สิ่งที่ขาดแคลนมาก่อน และได้ขยายตลาดเพื่อสนับสนุนกระบวนการทำงานในธุรกิจเดิมและธุรกิจ ที่มีความสัมพันธ์กับธุรกิจเดิม (Park, 2003)

ความสามารถในการวิจัยและพัฒนา

กิจการที่มีความสามารถในการปรับปรุง ประยุกต์ มีการพัฒนาให้เกิดสินค้าและบริการ ใหม่ที่สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพตลาดที่เปลี่ยนอย่างรวดเร็วได้ มีการใช้อุปกรณ์เครื่องมือที่ ทันสมัยและเหมาะสม ด้วยวิธีการทำวิจัยและพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้มีขีดความสามารถ แข่งขันอย่างได้เปรียบและมีประสิทธิภาพ จนเกิดความสำเร็จต่อกิจการ ารได้ จะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิด การร่วมทุนได้ไม่ยาก (Drucker, 1985 ; Berthon et al., 2004 ; O'Regan & Ghobadian, 2005) ซึ่งการวิจัยนี้ยังหมายความไปถึงการสร้างแผนงานและนโยบาย ในการปรับปรุงทุกกระบวนการ ทั้งภายในและภายนอกองค์กร ตลอดจนการระดมทุนเข้าสู่กิจการ ด้วยวิธีใหม่ ๆ ด้วย (Nohria & Gulati, 1996 ; Johannessen et al., 2001)

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ลักษณะของ กิจการ ที่มีต่อรูปแบบการจัดการ การเงิน

ที่ตั้งของกิจการ

ทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม และจงใจให้เกิดการร่วมทุนนั้น จะต้องมียุทธการเติบโตในพื้นที่ ที่รวมไปถึงการเติบโตทางธุรกิจ มีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการท่องเที่ยว การติดต่อสื่อสาร มีโครงสร้างพื้นฐาน ที่พร้อมและสะดวก มีนโยบายของรัฐบาล ที่ให้การสนับสนุน มีจำนวน นักท่องเที่ยวในพื้นที่ ที่มากพอ มีเสถียรภาพทางการเมืองการปกครอง และ มีวัฒนธรรมความ เป็นอยู่ที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นและมีความน่าสนใจ (UN, 1993 ; Kundu, 1994 ; Kleinwort Benson Securities Research, 1996) การร่วมทุนในหลายกรณีจึงทำไปเพื่อ ปกป้องรักษาและ ผนวกรวมเพื่อเป้าหมายด้านส่วนแบ่งตลาด รวมไปถึงการตัดหน้าคู่แข่งที่จะลงทุนในเมืองที่ น่าสนใจจึงไปทำการลงทุนก่อน (McKinsey Global Institute, 1998 ; Pricewaterhousecoopers, 2001)

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

ประเภทของกิจการที่พัก

ประเภทของกิจการที่พักที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะมีการแบ่งประเภทตามขนาด ทำเล การให้บริการ หรือแบ่งตามวัตถุประสงค์ของผู้มาพัก มีผลต่อการความยากง่าย ความสนใจ ในการจัดหาผู้ร่วมทุนที่แตกต่างกัน เพราะแต่ละประเภทมีการใช้เงินลงทุนที่มีขนาดต่างกัน และความเสียหายทางการเงิน รวมถึงระยะเวลาในการคืนเงินลงทุนก็แตกต่างกัน (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548 ; วิษณุ บ่างสมบุญ, 2548 ; อนุพันธ์ กิจพันธ์พานิช, 2548 ; ปรีชา แดงโรจน์, 2549 ; Alan & James, 2006 ; David & Jack, 2006) ; Denney & Michael, 2007) ทั้งนี้ธุรกิจที่พักซึ่งเป็นธุรกิจบริการที่มีรายได้ไม่สม่ำเสมอตลอดปี รายได้ในช่วงที่ไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยวจึงเป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งนอกเหนือจากอุปทานด้านห้องพัก อุปสงค์ด้านห้องพัก และสถานการณ์แรงงาน ที่มีผลต่อการจัดหาผู้ร่วมทุน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551 ; Kundu, 1994 ; Danskin, Dibrell & Kedia, 2005 ; World Tourism Organization, 2006)

รูปแบบของกิจการ

รูปแบบของกิจการที่พัก ไม่ว่าจะจะเป็น กิจการเจ้าของคนเดียว ห้างหุ้น ส่วนสามัญ ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัท จำกัด หรือ บริษัทมหาชน นจำกัดก็ตาม ถ้ามี อัตราการเติบโตที่น่าสนใจ บริหารงานมีประสิทธิภาพ มีบริการที่สะอาดปลอดภัยและมีมาตรฐาน จะมีผลต่อการตัดสินใจในการร่วมทุนทำธุรกิจด้วย (สันติ กิระนันท์, 2546 ; เพชร ชุมทรัพย์, 2552 ; Dhanaraj & Beamish (2005) ; Raff , Ryan & Stachler, 2006) อัตราการเติบโตและประสิทธิภาพ นี้วัดได้จากข้อมูลทางการเงินที่น่าเชื่อถือ (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2549 ; World Tourism Organization, 2006) รวมทั้งการร่วมทุนหลายกรณีทำไปเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด ในภาวะวิกฤติ หรือทำไปเพื่อเพิ่มพลังในการเติบโตที่รวดเร็วขึ้นจากการระดมทรัพยากรทางการเงิน ทรัพยากรบุคคล และการใช้เครือข่ายความสัมพันธ์ที่ต่างฝ่ายต่างมีนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน (Horst, 1972) ; Erramilli & D' Souza, 1993 ; Khan , Wu & Kang, 2004 ; Oviatt & McDougall, 2005 ; Johanson & Vahlne, 2006) ซึ่งเงื่อนไขการลงทุนใน ด้านความต้องการและปริมาณของลูกค้า ที่มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น การแข่งขันในธุรกิจ ที่ไม่รุนแรงเกินไป การมีสายสัมพันธ์และการสนับสนุนในอุตสาหกรรม ที่ดี อัตราดอกเบี้ยที่ไม่สูงจนเกินไป มีเสถียรภาพด้านอัตราแลกเปลี่ยนและเสถียรภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจ และ นโยบายกิจการ ที่เปิดรับการร่วมทุน ล้วนเป็น รูปแบบ เงื่อนไขสำคัญต่อการตัดสินใจในการหาผู้ร่วมทุน (Porter, 1998 ; Chaundy, 2002 ; Duncan, 2003 ; Chow & Kim, 2004 ; Khan , Wu & Kang, 2004)

เมื่อพิจารณาจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและจากการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพในพื้นที่และได้ ทำการวิเคราะห์แล้ว ค้นพบว่าปัจจัยสำคัญที่มีต่อรูปแบบการจัดการรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

การเงินของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม มีความสอดคล้องกัน โดยสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม ซึ่งเป็น **ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)** คือ 1) ปัจจัยความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง (Ownership specific advantage : Own) ประกอบด้วย 1.1 ศักยภาพและขนาดของตลาด 1.2 การมีความสัมพันธ์ของเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ 1.3 รูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ 1.4 ขนาดของธุรกิจ 1.5 ประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจ และ 1.6 ศักยภาพของบุคลากร 2) ปัจจัยความได้เปรียบด้านสภาพภูมิศาสตร์ (Location specific advantage : Locate) ประกอบด้วย 2.1 นโยบายรัฐบาล 2.2 สิทธิพิเศษที่จะได้รับในการลงทุน 2.3 วัฒนธรรมองค์กร 2.4 ตลาดในพื้นที่ 2.5 โครงสร้างพื้นฐาน และ 2.6 ต้นทุนการบริหารงาน 3) ปัจจัยความได้เปรียบด้านการบริหารภายในกิจการ (Internalization specific advantage : In) ประกอบด้วย 3.1 ความเสี่ยงด้านการเงิน 3.2 การเข้าถึงเทคโนโลยีหรือนวัตกรรม 3.3 กลยุทธ์ด้านราคาในการแข่งขัน 3.4 ลูกค้าที่กิจการมีอยู่แล้ว 3.5 กระบวนการทำงาน และ 3.6 ความสามารถในการวิจัยและพัฒนา 4) ลักษณะของกิจการ (Business profile : B) ประกอบด้วย 4.1 ที่ตั้งของกิจการ 4.2 ประเภทของกิจการที่พัก 4.3 รูปแบบของกิจการ

ส่วนตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือรูปแบบการจัดการทางการเงิน จำแนกเป็น 2 ลักษณะคือ แนวทางการร่วมทุน จะกำหนดค่าในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 1 ส่วนแนวทางอื่น จะกำหนดค่าในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 0 สามารถแสดงเป็นกรอบแนวคิดได้ดังภาพ 3

สมมติฐานของการวิจัย

จากกรอบแนวคิดในการวิจัยข้างต้น ทำให้ได้สมมติฐานในการวิจัย 4 ข้อดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการจัดการการเงิน ของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักใน จังหวัดสมุทรสงคราม ขึ้นอยู่กับความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง
2. รูปแบบการจัดการการเงิน ของผู้ประกอบการ ธุรกิจที่พักใน จังหวัดสมุทรสงคราม ขึ้นอยู่กับความสำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์
3. รูปแบบการจัดการการเงิน ของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักใน จังหวัดสมุทรสงคราม ขึ้นอยู่กับความสำคัญในด้านการบริหารงานภายในธุรกิจ
4. รูปแบบการจัดการการเงิน ของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักใน จังหวัดสมุทรสงคราม มีความสัมพันธ์กับลักษณะของธุรกิจ

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

สำหรับการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม ผู้เศรษฐกิจยั่งยืน จะกำหนดนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการดังต่อไปนี้

ความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง หมายถึง การที่กิจการมีสินทรัพย์ทั้งที่มีตัวตน และไม่มีตัวตนแล้วทำให้กิจการเกิดประโยชน์ต่อการทำธุรกิจ อันประกอบด้วย

ศักยภาพและ ขนาดของตลาด หมายถึง การที่กิจการยังสามารถขยายตลาดได้จาก จำนวนนักท่องเที่ยวที่มากขึ้น และปกป้องส่วนแบ่งตลาดเดิมที่มีอยู่ได้ แม้จะมีการแข่งขันที่รุนแรง

การมีความสัมพันธ์กับเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ หมายถึง การที่ผู้บริหารตระหนักถึงความสำคัญในการเป็นสมาชิกสมาคมโรงแรมไทยซึ่งจะทำให้เกิดการขายได้ง่าย นอกจากนี้ ยังมีความสามารถในการจัดหาแรงงานในพื้นที่ซึ่งอาจมีค่าแรงงานสูง ตลอดจนมีความ สามารถแสวงหาพันธมิตรมาร่วมดำเนินกิจการได้

รูปแบบการดำเนินกิจการ หมายถึง การดำเนินงานที่ต้องอาศัยเงินทุนที่มีความเหมาะสมโดยมีข้อมูลในการตัดสินใจรวมไปกับความชำนาญในธุรกิจที่พัก ซึ่งเป็นผลจากสภาพ เศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยว ในอันที่จะทำให้สามารถจ่ายดอกเบี้ยและภาษีของธุรกิจได้

ขนาดของธุรกิจ หมายถึง ขนาดของกิจการที่พักทั้งใหญ่ กลาง และขนาดเล็ก ที่จะส่งผลให้เกิดการร่วมทุน การอยู่รอดของธุรกิจ การทำตลาดกับลูกค้าอันอาจมีผลต่อประสิทธิภาพ ในการบริหารงานและการใช้เทคโนโลยีของกิจการได้

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฎา สังขมณี

ประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจ หมายถึง ระยะเวลาในการทำธุรกิจนับแต่ก่อตั้งกิจการ อันมีผลให้เกิดเครือข่ายในวงการ การมีประสบการณ์ยาวนานจะมีผลต่อความสามารถของ บุคลากรในอันที่จะเข้าใจความต้องการของลูกค้าและตอบสนองได้อย่างเหมาะสม ซึ่งการมี ประสบการณ์ยาวนานจะทำให้ขนาดของธุรกิจมีการเติบโตขึ้น

ศักยภาพของบุคลากร หมายถึง การที่กิจการมีบุคลากรทุกระดับมีความรู้ ความสามารถในธุรกิจ ทั้งที่มีผลมาจากประสบการณ์ในธุรกิจที่ฝึกและจากการศึกษาอบรม โดยเฉพาะความสามารถของบุคลากรในระดับบริหารที่จะดึงดูดความสนใจให้เกิดการร่วมทุน

ความสำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์ หมายถึง การมีทำเลที่ตั้ง และปัจจัยทางด้าน กฎหมายที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ตั้งธุรกิจ อันจะทำให้ได้รับความสะดวกและเหมาะสมต่อธุรกิจที่ฝึก ประกอบด้วย

นโยบายรัฐบาลด้านกฎหมายการลงทุน หมายถึง การที่หน่วยงานของรัฐในพื้นที่ที่มีการ ลดระเบียบขั้นตอนการทำงานให้เกิดความสะดวกต่อการทำธุรกิจ มีการปรับกฎหมายเกี่ยวกับการ ลงทุนให้มีความเหมาะสม มีการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาในพื้นที่อย่างจริงจัง เอื้ออำนวยให้เป็นพื้นที่ที่ได้รับสิทธิทางภาษีในการทำธุรกิจ ตลอดจนมีการให้ความรู้ในนโยบาย รัฐบาลกับผู้ประกอบการเพื่อนำไปใช้คว บคุมต้นทุนในการบริหารงานได้อย่าง เหมาะสมต่อการทำ ธุรกิจ

โครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง บริเวณพื้นที่ทำการวิจัยมีระบบการขนส่ง และการสื่อสาร ที่ทันสมัย มีความพร้อมด้านการรักษาความสะอาด ด้านการรักษาความปลอดภัย มีความพร้อม ของสาธารณูปโภคและได้รับความสะดวกในการติดตั้งสาธารณูปโภคสำหรับการทำธุรกิจที่ฝึก

การตลาดในพื้นที่ หมายถึง ภาพรวมของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ส่งผลให้ เกิดความเสี่ยงในด้านการลงทุน รวมถึงความมีเสถียรภาพของรัฐบาลที่ทำให้เกิดความน่าสนใจใน การลงทุน ซึ่งส่งผลให้กิจการต้องมีการบริหารงานอย่าง ก ระจ่ายอำนาจโดยเป้าหมายในการทำ การตลาดในพื้นที่ให้ชัดเจน

ความสำคัญด้านการบริหารงานภายในกิจการ หมายถึง การบริหารงานในกิจการ ทุกด้าน อย่างเหมาะสม อัน จะทำธุรกิจดำเนินไปได้ดีและทำให้เกิดการตัดสินใจร่วมทุน ประกอบด้วย

การมีแนวคิดทางนวัตกรรม หมายถึง การที่กิจการมี การปรับแผนงาน นโยบาย ให้ เหมาะกับเป้าหมายของธุรกิจ กิจการมีการจัดให้มีสินค้าหรือบริการใหม่ ๆ ให้กับลูกค้า ตลอดจน

รูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่ฝึกในจังหวัดสมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ผ.ศ.กฤษฏา สังขมณี

สนับสนุนส่งเสริมให้พนักงานคิดสร้างสรรค์บริการใหม่ให้กับลูกค้า ปรับปรุงอุปกรณ์เครื่องมือให้
เหมาะต่อการทำงาน และพยายามหาช่องทางใหม่ในการให้บริการ

ความเสี่ยงทางการเงิน หมายถึง การที่กิจการได้รับผลกระทบจากอัตราแลกเปลี่ยน
ระหว่างสกุลเงินบาทกับเงินตราสกุลอื่นที่ผันผวนบ่อย รวมไปถึงระดับของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่อยู่
ในระดับสูง และหาแหล่งเงินกู้ยาก ผู้บริหารจึงต้องให้ความสำคัญในด้านนี้

การเข้าถึงเทคโนโลยีและประยุกต์ใช้นวัตกรรม หมายถึง การที่กิจการใช้ความทันสมัย
ในการรับค่าบริการผ่านบัตรเครดิต และไม่คิดค่าบริการเพิ่ม รวมไปถึงการรับจองที่พักผ่านระบบ
อินเทอร์เน็ต และมีบริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงและอินเทอร์เน็ตไร้สายเพื่อให้ลูกค้าได้ใช้บริการ
ติดต่อสื่อสารอย่างสะดวกรวดเร็ว

การให้ความสำคัญกับลูกค้า หมายถึง การที่กิจการให้ความสำคัญสนทนมนจนเกิดเป็น
ความคุ้นเคยกับแขกที่มาพักจนอาจเกิดการร่วมกันทำธุรกิจ มีการให้บริการอย่างเอาใจใส่ ดูแล
รักษาทรัพย์สินของลูกค้าให้มีความปลอดภัย และให้ความสำคัญต่อความต้องการ ของลูกค้าที่
กิจการให้บริการได้

กระบวนการทำงาน หมายถึง การพยายามหาแนวทางการทำงานที่จะเกิดการ
ประหยัดและได้เปรียบในการตั้งราคา มีการควบคุมต้นทุนด้วยการใช้ทั้งคนและเทคโนโลยี ซึ่งทำ
ให้ลดค่าใช้จ่ายลง และมีการตั้งราคาตามกลุ่มลูกค้าที่มาใช้บริการห้องพักที่มีความแตกต่างกัน

ลักษณะของกิจการ หมายถึง ลักษณะโดยรวมของธุรกิจ อันได้แก่

ตำแหน่งที่ตั้งของกิจการในพื้นที่ที่ทำการวิจัย แยกเป็นรายอำเภอประกอบด้วยแม่กลอง
อัมพวา และบางคนที่

ลักษณะประเภทของกิจการที่พักรักษาเป็น โรงแรม รีสอร์ท โฮมสเตย์

รูปแบบกิจการว่าเป็นรูปแบบบริษัท ห้างหุ้นส่วน หรือ กิจการเจ้าของคนเดียว

การร่วมทุน หมายถึง การที่กิจการตั้งแต่ 2 แห่งตกลงลงทุนผลิตสินค้าหรือให้บริการ
ร่วมกันโดยทำความตกลงเกี่ยวกับเงินลงทุน สิทธิความเป็นเจ้าของ การแบ่งผลประโยชน์ รวมถึง
การเข้าร่วมถือหุ้นในอีกกิจการหนึ่ง ซึ่งก่อตั้งมาก่อนแล้ว อาจมีหรือไม่มีอำนาจในการตัดสินใจใน
การบริหารงานก็ได้ เป็นการร่วมทุนอย่างถาวรหรือเพียงครั้งคราวก็ได้ โดยใช้ทรัพยากรที่มีมูลค่า
คิดเป็นเงินได้ในการทำธุรกิจ โดยต้องเป็นการลงทุนทางตรงไม่ใช่การลงทุนผ่านตลาดการเงิน